

Bijlage
Wetstoepassing
& Jurisprudentie

Pensioen- en Uitkeringsraad
Jaarverslag 2008

Inhoud

Woord vooraf	3
1 Wetstoepassing	5
1.1 De toepassingsorganen	5
1.2 Ontwikkelingen Wetten bp, Wuv en Wubo	6
2 Jurisprudentie Centrale Raad van Beroep	13
2.1 Jurisprudentie Wetten bp	13
2.2 Jurisprudentie Wuv	17
2.3 Jurisprudentie Wubo	27

Woord vooraf

In 'Wetstoepassing - Jurisprudentie, bijlage bij het jaarverslag 2008 van de Pensioen- en Uitkeringsraad', worden beslissingen op het beleidsterrein van de wetten voor oorlogsgetroffenen en uitspraken van de Centrale Raad van Beroep (CRvB) op dit gebied gepresenteerd.

In hoofdstuk 1 worden de belangrijkste ontwikkelingen in het beleid van de Wetten buitengewoon pensioen 1940-1945 (Wetten bp), de Wet uitkeringen vervolgingslachtoffers 1940-1945 (Wuv) en de Wet uitkeringen burger-oorlogsslachtoffers 1940-1945 (Wubo) belicht.

In hoofdstuk 2 worden de meeste relevante uitspraken van de CRvB voor de toepassing van de wetten voor oorlogsgetroffenen samengevat. Tevens wordt per wet aangegeven in hoeveel zaken de CRvB een uitspraak heeft gedaan, hoeveel zaken gegrond, ongegrond of niet-ontvankelijk zijn verklaard en wat de uitspraak was in een aantal concrete zaken.

Voor overige informatie over de werkzaamheden van de Pensioen- en Uitkeringsraad wordt verwezen naar het Jaarverslag 2008.

Pensioen- en Uitkeringsraad, juni 2009

1. Wetstoepassing

1.1 Toepassingsorganen

Raadskamer Wetten bp

De Raadskamer Wetten bp is belast met de toepassing van de Wet buitengewoon pensioen 1940-1945 (Wbp), de Wet buitengewoon pensioen zeelieden-oorlogsslachtoffers (Wbpzo) en de Wet buitengewoon pensioen Indisch verzet (Wiv).

In het kader van de Wbp en Wbpzo is de Stichting 1940-1945 enerzijds belast met het afgeven van verklaringen met betrekking tot de verzetsdeelneming en de waardigheid, anderzijds als intermediair betrokken bij de uitbetaling van de pensioenen. Voor de Wiv worden de verklaringen afgegeven door de Stichting Pelita.

Raadskamer Wuv

De Raadskamer Wuv is belast met de toepassing van de Wet uitkeringen vervolgingslachtoffers 1940-1945 (Wuv)

Raadskamer Wubo

De Raadskamer Wubo is belast met de toepassing van de Wet uitkeringen burger-oorlogsslachtoffers 1940-1945 (Wubo).

Samenwerking Raadskamers

Beleidsvergaderingen worden door de Raadskamers gezamenlijk gehouden. Daarbij komen algemene, beleidsmatige onderwerpen inzake alle wetten aan de orde en enige, meer gecompliceerde of meer principiële casuïstiek. Daarnaast worden in casuïstiekvergaderingen aanvragen voor verschillende wetten behandeld; deze worden niet meer volledig per wet afzonderlijk gehouden. In 2008 vonden 56 casuïstiekvergaderingen en 7 plenaire vergaderingen plaats.

1.2 Ontwikkelingen in de wetgeving en het beleid van de Wetten bp, Wuv en Wubo

Wetswijziging berekening buitengewone pensioenen en uitkeringen

In 2008 is de aanpassingswet aangenomen waarmee de berekening van de buitengewone pensioenen en uitkeringen per 1 januari 2009 vereenvoudigd is. Het doel van deze wetswijziging is om de administratieve lasten voor de gerechtigden en de uitvoeringsinstantie structureel te verminderen. De kern van de vereenvoudiging behelst een eenmalige vaststelling van de buitengewone pensioenen en uitkeringen op basis van een definitieve berekening over 2008. Behoudens indexering wijzigt de berekening hierna niet tenzij er sprake is van een structurele wijziging in de persoonlijke en financiële omstandigheden. Hiermee komt de jaarlijks terugkerende definitieve berekening van de buitengewone pensioenen en de uitkering te vervallen.

Wetswijziging vervallen territorialiteitseis (Wubo)

Op 16 mei 2008 is de gestelde eis van woonplaats in Nederland op datum aanvraag in artikel 3 Wubo komen te vervallen (Staatsblad 2008, 150). Zie ook de Bijlage Wetstoepassing Jurisprudentie van respectievelijk de Jaarverslagen 2006 en 2007 van de Pensioen- en Uitkeringsraad. Dit betekent dat personen woonachtig buiten Nederland met de Nederlandse nationaliteit rechtstreeks onder de Wubo kunnen worden gebracht.

Oost-Europese dwangarbeidsters (Wubo)

De Raadskamer heeft naar aanleiding van de uitspraak 98/5307 WUBO besloten dat onder voorwaarden de anti-hardheidsbepaling vermeld in artikel 3 Wubo van toepassing is op Oost-Europese dwangarbeidsters. De vereisten 'onafgebroken vestiging in Nederland' en 'in Nederland gevestigd zijn ten tijde van de aanvraag' komen te vervallen op grond van dezelfde overwegingen die ten grondslag hebben gelegen aan het arrest van het Europese Hof van 26 oktober 2008. De voorwaarden vormen een belemmering van het recht om vrij te reizen en te verblijven, zonder dat daar een objectieve overweging van algemeen belang dat evenredig is aan het nagestreefde doel tegenover staat. De eisen die beogen een verbondenheid ten tijde van de oorlogsjaren vast te stellen, blijven bestaan. Op personen die vanuit Oost-Europa zijn tewerkgesteld in Duitsland, en die dus ten tijde van het meemaken van de calamiteit als vreemdeling in het buitenland waren gevestigd kan de anti-hardheidsbepaling worden toegepast, indien:

- de betrokkene op dat moment een relatie had met een Nederlander, en
- de betrokkene in of aansluitend aan de oorlog naar Nederland is gekomen, en
- op het moment van aanvraag de Nederlandse nationaliteit heeft.

Nationaliteitsonderzoek door de Pensioen- en Uitkeringsraad (Wuv en Wubo)

Bij het opstellen van een nationaliteitsverklaring bij buitenlandse aanvragen was het Ministerie van Buitenlandse Zaken betrokken. Per 1 juli 2008 is deze dienstverlening door het Ministerie beëindigd. De Pensioen- en Uitkeringsraad zal nu zelf vaststellen of voldaan wordt aan de nationaliteitsvereisten in artikel 3 van de Wuv en artikel 3 van de Wubo. Hierbij wordt op eenzelfde wijze als het Ministerie van Buitenlandse Zaken dat deed, een onderzoek door de Pensioen- en Uitkeringsraad uitgevoerd.

Ingangsdatum (Wuv en Wubo)

De CRvB acht het maken van uitzonderingen op de dwingendrechtelijke bepaling van artikel 34 Wuv en artikel 40 Wubo slechts in bepaalde gevallen toelaatbaar. Zie ook de CRvB uitspraak d.d. 28-8-2008 08/92 WUBO, opgenomen in deze bijlage. Het voorgaande betekent dat het bepalen van de ingangsdatum van een uitkering en/of voorzieningen op een latere datum dan de aanvraagdatum alleen zal worden toegepast in de situatie dat na het nemen van een primair besluit in bezwaar geheel nieuwe, niet eerder beoordeelde ziekten of gebreken worden aangevoerd, die in feite tot een nieuwe aanvraag zouden leiden. Is er sprake van gewijzigd inzicht in reeds in de primaire fase aangevoerde klachten, dan zal de hoofdregel worden toegepast.

Beleidswijzigingen met betrekking tot bijzondere voorzieningen bij de Wuv en Wubo

Per 1 juli 2008 is het beleid met betrekking tot een aantal voorzieningen die in het kader van de Wuv en de Wubo kunnen worden toegekend, vereenvoudigd. Net zoals bij de vereenvoudigde berekening van de buitengewone pensioenen en uitkeringen is het doel van deze beleidswijzigingen om de administratieve lasten van de gerechtigden en de uitvoeringsinstantie structureel te verminderen. Hieronder worden de beleidswijzigingen toegelicht.

Verhuis- en herinrichtingskosten

Indien een voorziening voor verhuis –en herinrichtingskosten is toegekend wordt aan de gerechtigde een forfaitair bedrag betaald voor de kosten die samenhangen met de inrichting van de nieuwe woning alsmede dubbele woonlasten. Hierdoor is het niet meer noodzakelijk dat de gerechtigde nota's overlegt van de gemaakte kosten voor de inrichting van de nieuwe woning.

Fysiotherapie en aanverwante therapieën

Indien een vergoeding voor de kosten van fysiotherapie of een aanverwante therapie al twee maal eerder is toegekend wordt bij de eerstvolgende aanvraag beoordeeld of de causale klachten chronisch zijn. Is dit het geval dan wordt de voorziening voor onbepaalde tijd toegekend. Onder aanverwante therapieën worden begrepen: manuele therapie, massagetherapie, chiropraxis, osteopathie, haptotherapie, cesartherapie, Alexandertherapie, Feldenkreistherapie, hydrotherapie, mensendieck en acupunctuur.

Tegemoetkoming extra vakantie

Met de introductie van de tegemoetkoming voor deelname aan het maatschappelijk verkeer (DMV) is het niet meer mogelijk om een tegemoetkoming extra vakantie aan te vragen. Een uitzondering geldt voor gerechtigden aan wie reeds een tegemoetkoming extra vakantie was toegekend en deze tegemoetkoming in combinatie met andere tegemoetkomingen gunstiger was dan de tegemoetkoming DMV. Wel was het voor deze gerechtigden noodzakelijk om na afloop van de periode van de toekenning een hernieuwde aanvraag voor de tegemoetkoming in te dienen. Dit is nu niet meer noodzakelijk. Bij de eerstvolgende aanvraag wordt de tegemoetkoming in principe zonder beperking in tijd toegekend. Voorwaarde is wel dat deze aanvraag aansluitend op de laatste toekenning wordt ingediend.

Brillen, gehoorapparaten en gebitsprothesen

Bij de toekenning van een bril, een gehoorapparaat of een gebitsprothese in verband met causale klachten hoeft voortaan bij vervanging niet meer een nieuwe aanvraag te worden ingediend. De voorziening wordt zonder beperking in tijd toegekend. Om de vijf jaar kan een nieuwe bril, een nieuw gehoorapparaat of een nieuwe gebitsprothese worden gedeclareerd. Aan de hand van een te overleggen offerte wordt beoordeeld of de te declareren kosten proportioneel zijn. Indien er sprake is van een medische noodzaak kan eerder tot vervanging worden overgegaan.

Beeldende therapie (voorheen creatieve therapie)

In uitzonderingsgevallen kan een medische noodzaak voor verlenging ook na 6 jaar aanwezig zijn. De maximale frequentie is dan 12 keer per jaar. Een toekenning kan zonder beperking in tijd plaatsvinden indien nog steeds een medische noodzaak voor de voorziening bestaat.

Kuuroord/balneotherapie

De Raadskamer heeft besloten dat een kuur in het buitenland alleen kan worden toegekend als er sprake is van een medische noodzaak in verband met causale klachten waardoor de kuur niet in het woonland kan worden gevolgd. Voor gerechtigden die nu in het buitenland kuren en waarbij eerder een kuur in het buitenland is vergoed geldt een overgangsbeleid van een jaar. Een vergoeding van taxikosten is mogelijk van de woonplaats naar het kuuroord waar de kuur wordt gevolgd (binnen het woonland is de keuze van het kuuroord vrij). In het geval dat er sprake is van een medische noodzaak van de kuur in het buitenland kunnen de vervoerskosten volledig worden vergoed.

Beleidswijzigingen met betrekking tot bijzondere voorzieningen bij de Wbp

Per 1 september 2008 zijn de volgende wijzigingen aangebracht in het voorzieningenbeleid bij de Wetten buitengewoon pensioen.

Acupunctuur

Bij een toekenning van acupunctuur wordt de frequentie van het aantal behandelingen vastgesteld op 15 per jaar.

Gebitsprothesen

De gebruiksduur van een gebitsprothese is vastgesteld op vijf jaar.

Hulpmiddelen (die niet onder de AWBZ of de WVG vallen)

De gebruiksduur van een invalidenwagen, een rolstoel, een bril en een gehoorapparaat is vastgesteld op vijf jaar. De gebruiksduur van een scootmobiel is vastgesteld op zeven jaar. Invalidenwagens en rolstoelen worden uitsluitend nog in eigendom verstrekt (en niet meer in bruikleen, zoals voorheen).

Kuuroord

Het verminderen van de vergoeding voor verblijf in een kuuroord met een normbedrag vanwege besparing thuis is afgeschaft.

Medisch vervoer

Er zijn voortaan twee normbedragen per kilometer. Het normbedrag is € 0,28 per km (in 2008) indien de behandeling verband houdt met verzetsinvaliditeit en betrokkene geen gebruik kan maken van het openbaar vervoer. Het normbedrag is € 0,20 per km (in 2008) indien de behandeling verband houdt met verzetsinvaliditeit en betrokkene gebruik kan maken van het openbaar vervoer of indien de behandeling geen verband houdt met de verzetsinvaliditeit, maar betrokkene geen gebruik kan maken van het openbaar vervoer op grond van zijn verzetsinvaliditeit

Psychotherapie

Een vergoeding psychotherapie wordt voortaan toegekend zonder beperking in de tijd.

Fysiotherapie en oefentherapieën

Indien een vergoeding voor de kosten van fysiotherapie of een aanverwante therapie al twee maal eerder is toegekend voor dezelfde causale klachten wordt bij de eerstvolgende aanvraag beoordeeld of de causale klachten chronisch zijn. Is dit het geval dan wordt de voorziening voor onbepaalde tijd toegekend. Onder aanverwante therapieën worden begrepen: manuele therapie, massagetherapie, chiropraxis, osteopathie, haptotherapie, cesartherapie, Alexandertherapie, Feldenkreistherapie, hydrotherapie, mensendieck en acupunctuur.

Aanschaf auto

De gebruiksduur van een toegekende auto is zeven jaar. Dit geldt ook als het een aanpassing van een auto betreft. De voorziening wordt afgewezen indien de kosten van de voorziening beneden de helft van de bruto vermeerdering blijven.

Sociaal vervoer

Sociaal vervoer wordt toegekend zonder beperking in de tijd. De toets aan de inkomensgrens vindt eenmalig plaats. De voorziening wordt afgewezen indien de kosten van de voorziening beneden de helft van de bruto vermeerdering blijven.

Verhuizing en herinrichting

Indien een voorziening voor verhuis –en herinrichtingskosten is toegekend wordt aan de gerechtigde een forfaitair bedrag betaald voor de kosten die samenhangen met de inrichting van de nieuwe woning alsmede dubbele woonlasten. Hierdoor is het niet meer noodzakelijk dat de gerechtigde nota's overlegt van de gemaakte kosten voor de inrichting van de nieuwe woning. De voorziening wordt afgewezen indien de kosten van de voorziening beneden de helft van de bruto vermeerdering blijven.

Gelijkstelling met een vervolgde bij een aanvraag DMV (Wuv)

Als algemene regel voor de toepassing van artikel 3 lid 2 Wuv geldt dat het geen bijzondere hardheid wordt geacht de Wuv niet toe te passen als er geen sprake is van een materieel belang. Hieruit heeft de Raadskamer Wuv in 2003 afgeleid dat de toepassing van artikel 3 lid 2 Wuv dient te berusten op een beoordeling van een aanvraag en niet op een (beleidsmatige) vooronderstelling. Deze (beleidsmatige) vooronderstelling is aan de orde bij de voorziening voor DMV en de basisvoorzieningen (huishoudelijke hulp, psychotherapie, ongedekte medische kosten en medisch vervoer). Naar aanleiding van de uitspraak van 17 januari 2008, 07/1845 WUV (zie ook jurisprudentie, hieronder) van de Centrale Raad van Beroep heeft de Raadskamer op 22 oktober 2008 besloten dat voortaan de anti-hardheidsbepaling ook kan worden toegepast als er causale ziekten of gebreken zijn vastgesteld, DMV is aangevraagd en geen periodieke uitkering of andere voorziening kan worden toegekend. Voortaan kan een aanvrager dus ook worden gelijkgesteld met de vervolgde op basis van een vooronderstelde wenselijkheid voor DMV. Verder is besloten dat artikel 3 lid 2 Wuv eveneens kan worden toegepast op basis van de aanname van een medische noodzaak voor een basisvoorziening. De ingangsdatum van aanvragen om gelijkstelling met de vervolgde op basis van DMV en/of een basisvoorziening is de eerste dag van de maand waarin de aanvraag is ingediend. Een uitzondering hierop is gemaakt voor herzieningsverzoeken die worden ingediend in de periode 1 november 2008 tot 1 juli 2009. In dat geval wordt met terugwerkende kracht de ingangsdatum bepaald op 1 oktober 2008, maar alleen indien aan de volgende voorwaarden wordt voldaan:

- betrokkene heeft in het verleden al een aanvraag ingediend, en

- er is destijds vastgesteld dat hij of zij heeft verkeerd in omstandigheden welke overeenkomsten vertonen met vervolging (in de zin van het hebben blootgestaan aan andere vormen van terreur van de bezetter of het hebben geleefd onder psychische omstandigheden uit vrees te worden vervolgd), en
- er is destijds al vastgesteld dat er sprake is van ziekten of gebreken die redelijkerwijs in causaal verband staan met de oorlogsomstandigheden, maar
- er was geen sprake van een materieel belang zodat gelijkstelling met de vervolgde niet kon plaatsvinden.

De personen die aan deze voorwaarden voldoen en in het verleden niet gelijk zijn gesteld met een vervolgde, zijn in april 2009 op de hoogte gesteld.

Evaluatie sociaal vervoer Indonesië (Wuv en Wubo)

In 2008 heeft een evaluatie plaatsgevonden met betrekking tot de voorziening sociaal vervoer in Indonesië. Dit heeft tot een nadere invulling van het beleid geleid.

Openbaar vervoer dient voor de Indonesische situatie te worden ingevuld als alle vervoersmogelijkheden behalve taxi en 'travel' (een busje voor korte ritten met een hoog tarief). Kan van één of meer vervoersmogelijkheden gebruik worden gemaakt, dan is men niet beperkt voor het openbaar vervoer.

De beoordeling of er beperkingen zijn in het gebruik van het openbaar vervoer op grond van (bij 70- causale) ziekten en gebreken blijft een oordeel waarvoor een medisch advies noodzakelijk is. Het op andere (niet-medische) gronden geen gebruik kunnen maken van het openbaar vervoer (bijvoorbeeld niet praktisch, niet veilig of niet comfortabel) kan in deze beoordeling geen rol spelen.

Vergoeding vakantie met begeleiding (Wuv en Wubo)

Vergoeding van een vakantie (met begeleiding) is mogelijk in de volgende situaties.

Indien er sprake is van vakantie/rustperiode ter reconvalescentie voor een causale ziekte na een ondergane operatieve ingreep of andersoortige medische behandeling, op voorschrift van een behandelend arts. Begeleiding kan worden toegekend als hiervoor op grond van alle klachten een medische noodzaak bestaat. Indien de cliënt 70 jaar of ouder is kan toekenning ook op niet causale klachten plaatsvinden. Begeleiding kan plaatsvinden door de partner.

Indien er sprake is van een vakantie/rustperiode ter preventie van een acute verergering c.q. een dreigend recidief van een acuut en ernstig naar buiten tredende causale ziekte, op voorschrift van de behandelend arts en onder voorwaarde dat medische begeleiding op de vakantiebestemming aanwezig is. Begeleiding kan worden toegekend als hiervoor op grond van alle klachten een medische noodzaak bestaat. Indien de cliënt 70 jaar of ouder is kan toekenning ook op niet causale klachten plaatsvinden. Begeleiding kan plaatsvinden door de partner.

Indien er sprake is van reguliere vakantie waarbij o.g.v. de causale lichamelijke handicap meerkosten (speciale aanpassingen) worden gemaakt en/of begeleiding medisch noodzakelijk is op grond van de causale lichamelijke klachten. Begeleiding door de partner wordt niet vergoed.

Independent Living Facility (ILF) in de Verenigde Staten (Wuv en Wubo)

Bij de toekenning van een vergoeding voor verzorgingskosten op grond van artikel 20 lid 3 Wuv respectievelijk artikel 32 lid 4 Wubo is ook de woonvorm van belang. Het verblijf in een Independent Living Facility (ILF) in de Verenigde Staten valt niet onder de werking van artikel 20 lid 3 Wuv/artikel 32 lid 4 Wubo. Dit geldt ook indien de cliënt verblijft in een ILF-woonvorm van een Continuing Care and Retirement Community (CCRC). Een ILF is zo opgezet dat de bewoners zelfstandig kunnen leven. De faciliteiten zijn gericht op sociale activiteiten en op gezonde ouderen. De benodigde zorg moet door de bewoners zelf worden ingekocht, vaak van buiten het complex. Daarentegen valt een verblijf in een Assisted Living Facility (ALF) of Nursing Care Facility/ Nursing Home wel onder het voornoemde artikel. Dit geldt ook voor een ALF-woonvorm in een CCRC.

2. Jurisprudentie Centrale Raad van Beroep

2.1 Jurisprudentie Wetten bp

De Centrale Raad van Beroep heeft in 2008 in 7 zaken uitspraak gedaan over besluiten ingevolge de Wetten buitengewoon pensioen. Deze rechter verklaarde 5 beroepen ongegrond, 1 beroep gegrond en 1 beroep niet ontvankelijk.

CRvB d.d. 29-5-2008, 06/3710 Wbp, ongegrond

Nader besluit na eerdere vernietiging besluit door CRvB omdat bij herziening invaliditeitspercentage psychische klachten als gevolg verzet vader niet in beoordeling waren meegenomen (art 1 en art 41 Wbp)

Bij uitspraak van 19 januari 2006, nr. 05/3688 BPW (LJN AV0747), heeft de Centrale Raad van Beroep (CRvB) wegens strijd met artikel 7:12 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) vernietigd het door de Raadskamer ten aanzien van betrokkene genomen besluit van 3 mei 2005, waarbij na bezwaar was gehandhaafd de afwijzing van het verzoek van betrokkene van september 2003 om haar voor toepassing van de Wbp in aanmerking te nemen invaliditeitspercentage te herzien wegens toegenomen psychische klachten. Hiertoe is in aanmerking genomen dat de door de Raadskamer aan die afwijzing mede ten grondslag gelegde overweging, inhoudende dat de vraag of betrokkene - zoals namens haar in bezwaar betoogd - tevens lijdt aan in aanmerking te nemen psychische klachten als gevolg van verzet en het in de oorlogsjaren omkomen van haar vader niet in de huidige beoordeling kan worden betrokken, zich niet verdraagt met eerdere rechtspraak van de CRvB over hetgeen bij de vaststelling van de mate van verzetsinvaliditeit van een deelnemer aan het verzet in de zin van artikel 1 lid 1 Wbp van dient te worden meegewogen. De voornoemde uitspraak van de CRvB heeft geen andere strekking dan dat hierbij is vastgesteld dat een in het voorliggende besluit zonder verdere toelichting opgenomen overweging over mee te wegen factoren bij de bepaling van de mate van verzetsgerelateerde invaliditeit, zich niet verdraagt met de vaste rechtspraak van de CRvB. Een inhoudelijk oordeel over de vraag of de vader van betrokkene is aan te merken als deelnemer aan het verzet is hiermee niet gegeven. Evenmin kan een zodanig oordeel worden gelezen in de door betrokkene genoemde uitspraak van de CRvB uit 1977. Bij het nu bestreden besluit heeft de Raadskamer alsnog haar zienswijze nader onderbouwd. Hiermee heeft de Raadskamer derhalve aan de voornoemde uitspraak van de CRvB de vereiste uitvoering gegeven. Voorts is deze nadere onderbouwing, naar de CRvB op basis van de thans voorhanden gedingstukken heeft kunnen vaststellen, feitelijk juist. Gebleken is dat bij besluit van 3 december 1953 van het toenmalige uitvoeringsorgaan van de Wet, de Buitengewone Pensioenraad, de vraag of de vader van betrokkene is aan te merken als deelnemer aan het verzet negatief is beantwoord. Een nadien ingediend verzoek om herziening van dit besluit is bij besluit van 30 juni 1981 van de Buitengewone Pensioenraad afgewezen. Hetgeen betrokkene in beroep heeft doen aanvoeren kan hieraan rechtens niet afdoen.

CRvB d.d. 28-8-2008, 07/2955 Wbp, ongegrond

Terugvordering teveel betaald buitengewoon pensioen (art. 12 Wbp en art. 7:11 Awb)

In beroep hebben betrokkenen gesteld dat de Raadskamer niet gerechtigd is het in het bestreden besluit genoemde bedrag van hen terug te vorderen, mede in aanmerking genomen dat de accountant van betrokkene altijd alle vereiste gegevens heeft verstrekt en de definitieve vaststelling wel zeer lang op zich heeft laten wachten. Blijkens de gedingstukken is in dit geval, naar de Raadskamer in het bestreden besluit ook heeft uiteengezet, sprake van een definitieve vaststelling als bedoeld in artikel 12 Wbp van eerder voorlopig berekend buitengewoon pensioen. De in dit artikel opgenomen bepalingen, die dwingendrechtelijk van aard zijn, geven aan dat de inkomsten welke voor verrekening met het buitengewoon pensioen in aanmerking komen aanvankelijk voorlopig worden geschat en na afloop van het kalenderjaar definitief moeten worden vastgesteld, waarna hetgeen teveel aan buitengewoon pensioen blijkt te zijn betaald dient te worden verhaald op de gepensioneerde of diens rechtverkrijgende(n). In artikel 12 Wbp is voorts niet een termijn genoemd waarbinnen, na afloop van het kalenderjaar, een definitieve vaststelling dient plaats te vinden. Namens de Raadskamer is aangegeven dat in het geval van betrokkene de definitieve vaststelling op zich heeft laten wachten vanwege het uitblijven van de daartoe benodigde gegevens van de Belastingdienst. Gelet op een en ander ziet de CRvB geen reden voor het oordeel dat de Raadskamer dermate heeft gehandeld in strijd met algemene rechtsbeginselen dat de in artikel 12 voorgeschreven terugvordering geen rechtsplicht meer zou zijn.

CRvB d.d. 28-8-2008, 07/4398 Wbp, ongegrond

Definitieve vaststelling, geen herziening (art. 12 en 42)

Betrokkene heeft bezwaar gemaakt tegen de definitieve vaststelling van zijn buitengewoon pensioen over de jaren 2000 tot en met 2002. Hiertoe heeft betrokkene vooral aangevoerd dat de bij deze vaststelling becijferde teveelbetaling aan buitengewoon pensioen niet van hem kan worden teruggevorderd nu, zoals door de Raadskamer eerder was vastgesteld ten aanzien van het jaar 1999, ook aan deze teveelbetaling geen opzet of grove nalatigheid van zijn kant als bedoeld in artikel 42 lid 2 Wbp ten grondslag ligt. Artikel 42 Wbp bevat bepalingen over herziening ten nadele van de betrokkene van eerdere definitieve besluiten tot vaststelling van buitengewoon pensioen. Aan zodanige herziening en eventueel daaruit voortvloeiende terugvordering zijn bijzondere voorwaarden verbonden. Van een zodanige herziening is, naar uit de gedingstukken blijkt, bij de nu voorliggende besluiten over de jaren 2000 tot en met 2002 geen sprake. Het gaat hier, naar de Raadskamer in het bestreden besluit eveneens terecht heeft vermeld, om een definitieve vaststelling van eerder voorlopig berekend buitengewoon pensioen als bedoeld in artikel 12 Wbp. De in dit artikel opgenomen bepalingen, die dwingendrechtelijk van aard zijn, geven aan dat de inkomsten welke voor verrekening met het buitengewoon pensioen in aanmerking komen aanvankelijk voorlopig worden geschat en na afloop van het kalenderjaar definitief moeten worden vastgesteld, waarna hetgeen teveel aan buitengewoon pensioen blijkt te zijn betaald dient te worden verhaald op de gepensioneerde of diens rechtverkrijgende(n). De vraag of van een eventueel daarbij geconstateerde teveelbetaling aan de gepensioneerde enig verwijt kan worden gemaakt speelt hierbij geen rol.

CRvB d.d. 29-5-2008, 06/3021 Wbp, ongegrond

Afwijzing toepassing AH wegens ontbreken van vereiste van verzet van derden

art. 3 Kb 8 juli 1978 (Stb. 422)

Betrokkene, geboren in 1935, heeft in juli 2004 aan de Raadskamer verzocht om erkenning als slachtoffer van het verzet van derden. In dit verband heeft betrokkene aangevoerd dat hij geestelijk letsel heeft opgelopen ten gevolge van het verzet van zijn moeder, die in oktober 1941 in zijn bijzijn is gearresteerd en later is overgebracht naar het vrouwenconcentratiekamp Ravensbrück. Na de oorlog is de moeder van betrokkene teruggekeerd, maar was zij zwaar getraumatiseerd. Het leven van haar en haar twee kinderen, waaronder betrokkene, is hierdoor ernstig verstoord geraakt. Aanleiding voor de aanvraag was de publicatie in oktober 2003 van het boek "Leonie, een dubbelspionne" van de historicus G. Aalders. Hoewel betrokkene het met de inhoud van het boek niet op alle punten eens is, wordt hierin naar zijn mening wel aangetoond dat zijn moeder deelneemster was aan het verzet. De CRvB stelt vast dat reeds in 1964 bij besluit van de Raadskamers rechtsvoorganger op een aanvraag van de moeder van betrokkene om toekenning van buitengewoon pensioen op grond van de Wet negatief is beslist. Die weigering was gebaseerd op de grond dat zij niet behoorde tot deelnemers aan het verzet in de zin van de Wbp. De CRvB volgt de Raadskamer in het oordeel dat de uit het voornoemde boek naar voren komende gegevens, gezien het totaalbeeld, niet een zodanig ander licht werpen op de (waardering van) het handelen van de moeder van betrokkene dat zij thans als verzetsdeelneemster zou moeten worden aangemerkt. Hierbij is van zwaarwegende betekenis dat de Stichting 1940-1945 in deze nieuwe gegevens geen aanleiding heeft gezien terug te komen van de in 1964 gegeven beslissing dat geen verklaring in de zin van artikel 24 lid 1 Wbp kon worden afgegeven. Voorts is ook naar het oordeel van de CRvB op basis van de thans bekende gegevens niet alsnog gebleken van duidelijke, concrete daden van verzet van de moeder van betrokkene in de periode van mei 1940 tot haar arrestatie in oktober 1941 of tijdens haar internering in kamp Ravensbrück. De auteur van het boek heeft ten aanzien van de rol van de moeder van betrokkene zowel in de periode van haar vrijlating uit Duitse gevangenschap in oktober 1940 tot haar arrestatie in oktober 1941 als tijdens haar daarop volgende internering in kamp Ravensbrück expliciet geconcludeerd geen eenduidige conclusie te kunnen trekken.

CRvB d.d. 5-6-2008, 05/7081 Wbp, ongegrond

Herziening invaliditeitspercentage. Geen nieuwe feiten of omstandigheden (art. 42a)

De Raadskamer kan op grond van artikel 42a Wbp een beschikking in het voordeel van betrokkene herzien. Deze bevoegdheid is van discretionaire aard, hetgeen betekent dat de Raadskamer hierbij een ruime beleidsvrijheid toekomt. De CRvB kan, met de Raadskamer, niet anders dan vaststellen dat betrokkene bij haar verzoek om herziening, noch in bezwaar tegen de primaire afwijzing van dit verzoek, nieuwe feiten of omstandigheden heeft aangevoerd. De bereidheid van betrokkene om in een nader in te stellen medisch onderzoek opening te geven over nieuwe medische omstandigheden is op zichzelf niet toereikend. In het kader van een verzoek om herziening ligt het op de weg van de verzoeker eerst zelf tegenover verweerster met nieuwe gegevens te komen. Bij ontbreken van zodanige gegevens kunnen grieven over de besluitvorming ten aanzien van haar inleidende aanvraag om buitengewoon pensioen niet in de beoordeling worden betrokken. Dit geldt ook voor hetgeen eventuele getuigen in beroep hierover zouden kunnen verklaren, zodat een zodanig horen niet zinvol is.

De grieven die betrokkene heeft aangevoerd over de gang van zaken in en rond de hoorzitting in bezwaar betreffen vooral de omstandigheid dat het daarvan gemaakte verslag niet is ondertekend door de voorzitter van de hoorcommissie en verder erg beknopt is. Verder is hierin volgens betrokkene ten onrechte vermeld dat zij alleen bereid zou zijn tot een nader medisch onderzoek door een psycholoog als deze onderzoeker op voorhand haar visie over de oorzaken van haar psychische klachten zou delen. Nu echter, naar mede blijkt uit de notitie die betrokkene ter hoorzitting heeft voorgelezen en het commentaar op het verslag dat betrokkene nadien aan de Raadskamer heeft toegezonden, vaststaat dat betrokkene ook ter hoorzitting niet met nieuwe gegevens is gekomen, maar - evenals ter zitting van de CRvB - nog eens uitvoerig haar persoonlijke zienswijze over de besluitvorming van de Raadskamer heeft gegeven, kan niet worden gezegd dat betrokkene door de in deze grieven gestelde omstandigheden, wat daarvan verder zij, is benadeeld. Om dezelfde reden is ook hierover het horen van eventuele getuigen door de CRvB niet zinvol.

CRvB d.d. 20-11-2008, 07/2722 Wbpzo, gegrond

Kortingsinkomen bij vaststellen van inkomsten uit vermogen (art. 11 lid 1)

De erfgenamen van betrokkene stellen zich op het standpunt dat de Raadskamer het kortingsinkomen onjuist heeft vastgesteld. Naar hun oordeel heeft de Raadskamer bij haar berekeningen ten onrechte niet in aanmerking genomen de feitelijke inkomsten uit de verhuur van het onroerende goed van betrokkene welke inkomsten, aangezien deze over de jaren 2002 en 2003 negatief waren, hadden moeten worden verrekend met de positieve andere feitelijke inkomsten uit sparen en beleggen. De CRvB onderschrijft dit standpunt van de erven. Uit de nota van toelichting bij het KB van 8 april 2003, houdende wijziging van het KB van 9 augustus 1948 tot uitvoering van artikel 12 Wbp (Stb. I 362) en van het KB van 6 september 1949 tot uitvoering van artikel 11 Wbpzo (Stb. J418) in verband met de inwerkingtreding van de Wet inkomstenbelasting 2001 (Wet IB 2001), komt naar voren dat de reden voor het bij de bepaling van het kortingsinkomen buiten beschouwing laten van de inkomsten uit de boxen 2 (winst uit aanmerkelijk belang) en 3 (belastbaar inkomen uit sparen en beleggen) is geweest dat men alleen de feitelijk door de pensioengerechtigde genoten inkomsten tot de verrekenbare inkomsten heeft willen rekenen. Dit omdat veel pensioengerechtigden er financieel op achteruit zouden gaan indien het in artikel 5.2 van de Wet IB 2001 opgenomen forfaitaire rendementspercentage (van 4%) als uitgangspunt voor de verrekening van de inkomsten uit sparen en beleggen zou worden gehanteerd. Dat tevens beoogd zou zijn voor de toepassing van het KB een andere invulling te geven aan het begrip sparen en beleggen dan in Afdeling 5.1 van de Wet IB 2001 omschreven, blijkt uit die Toelichting niet. Op grond van artikel 5.3, lid 2, aanhef en sub a, Wet IB 2001, dient het rendement uit het bezit van onroerende zaken (niet zijnde de eigen woning) te worden aangemerkt als belastbaar inkomen uit sparen en beleggen. Tussen partijen is niet in geschil dat het onderhavige vastgoed niet de eigen woning betreft, maar vastgoed dat aan derden wordt verhuurd. Gelet op de gegeven definitie van "kortingsinkomen" dient ter bepaling daarvan rekening te worden gehouden met de feitelijke inkomsten uit voormeld vastgoed. Aangezien deze feitelijke inkomsten in de referentie jaren 2002 en 2003 onweersproken negatief waren, had de Raadskamer deze inkomsten moeten verrekenen met positieve andere feitelijke inkomsten uit sparen en beleggen.

2.2 Jurisprudentie Wuv

De Centrale Raad van Beroep heeft in 2008 in totaal 117 zaken uitspraak gedaan over besluiten ingevolge de Wet uitkeringen vervolgingslachtoffers. Deze rechter verklaarde 9 beroepen (8%) gegrond, 13 beroepen waren niet-ontvankelijk en 65 beroepen ongegrond.

Hieronder volgt een selectie van uitspraken die voor de toepassing van de Wuv van bijzonder belang zijn.

CRvB d.d. 25-9-2008, 07/6676 Wuv, ongegrond

Geen sprake van permanente bewaking (art. 2)

Op grond van artikel 2 Wuv wordt, voor zover hier van belang, onder vervolging verstaan: handelingen of maatregelen van de vijandelijke bezettende macht van het voormalige Nederlands-Indië, welke werden gericht tegen personen of groepen van personen op grond van hun ras, geloof, wereldbeschouwing of homoseksualiteit dan wel hun Europese afkomst of Europees georiënteerde of gezinde instelling en welke hebben geleid tot opsluiting in concentratiekampen, gevangenissen of andere verblijfplaatsen, waar beëindiging van het leven dan wel permanente bewaking van de vervolgte werd beoogd. De Raadskamer heeft de door betrokkene gestelde verplichte tewerkstelling bij Machinefabriek Braat N.V. te Soerabaja niet als vervolging in de hiervoor bedoelde zin willen aanmerken, omdat niet is gebleken dat aldaar permanente bewaking plaatsvond of werd beoogd van degenen die daar tewerk gesteld waren. De Raadskamer heeft ten behoeve van haar besluitvorming gebruik gemaakt van uitgebreide historische informatie, die mede is gebaseerd op aan de Raadskamer bekende ervaringen van aldaar eveneens tewerk gestelde lotgenoten. De CRvB heeft in de gedingstukken en het behandelde ter zitting geen aanknopingspunten gevonden om tot een ander oordeel te komen. Hij overweegt daarbij dat betrokkene zelf naar voren heeft gebracht dat hij iedere avond het werk mocht verlaten en naar huis of vrienden mocht gaan en voorts dat hij beschikte over een identiteitsbewijs van de Japanners, zodat hij onderweg geen problemen zou krijgen en ten slotte dat hij voor zijn werkzaamheden werd betaald. Al deze omstandigheden wijzen niet in de richting van permanente bewaking door de Japanners, zodat niet is voldaan aan de in de Wuv opgenomen en hiervoor weergegeven omschrijving van het begrip vervolging.

CRvB d.d. 17-1-2008, 07/1845 Wuv, gegrond

Gelijkstelling geen materieel belang, medische beoordeling DMV (art. 3 lid 2 en 21)

Betrokkene, geboren in 1940, heeft bij de Raadskamer een aanvraag ingediend om toekenning van een periodieke uitkering en voorzieningen in de kosten van huishoudelijke hulp en van deelname aan het maatschappelijk verkeer (DMV). Betrokkene heeft in dit verband naar voren gebracht dat zij psychische klachten heeft ten gevolge van het omkomen van haar vader vanwege zijn deelname aan het verzet. Het standpunt van de Raadskamer dat betrokkene vanwege haar causale psychische klachten niet verminderd functioneert ten opzichte van haar leeftijdsgenoten en/of beperkingen ondervindt in huishoudelijke

werkzaamheden is in overeenstemming met aan haar uitgebrachte adviezen van een tweetal geneeskundig adviseurs. De enkele omstandigheid dat aan betrokkene op grond van de Wbp een buitengewoon pensioen naar een invaliditeit vanwege psychische klachten van 30% is toegekend kan niet tot een ander oordeel leiden, nog daargelaten dat - naar de CRvB al meermalen in vergelijkbare zaken heeft overwogen - de beoordeling in het kader van de Wbp op andere regels en maatstaven berust. Ook de namens betrokkene nog aangevoerde omstandigheid dat in het kader van de Wubo op basis van dezelfde beoordelingsrubrieken een wat lagere grens wat betreft aan te nemen invaliditeit wordt gehanteerd, kan betrokkene niet baten, nu het hier gaat om een door een ander bestuursorgaan uitgevoerde andere wet. Ten aanzien van de door betrokkene tevens gevraagde voorziening DMV verwijst de CRvB vooreerst naar zijn uitspraak van 8 november 2007, nr. 07/773 WUV, waarin niet onaanvaardbaar is geoordeeld het standpunt van de Raadskamer dat met de beleidslijn om aan degenen bij wie uit vervolging als bedoeld in artikel 2 Wuv voortvloeiende ziekten of gebreken zijn vastgesteld (of aan degenen die al met de vervolgte gelijkgesteld zijn), standaard - dat wil zeggen zonder verdere medische beoordeling - de voorziening DMV toe te kennen, niet is beoogd om te komen tot een verruiming van de toelating tot de Wuv op basis van artikel 3 lid 2. De CRvB onderschrijft de opvatting van betrokkene dat de indiening van een aanvraag om toekenning van een voorziening in beginsel voor de Raadskamer de verplichting schept om - indien althans sprake is van causale ziekten of gebreken - de mogelijke aanspraak daarop (ook) medisch te doen onderzoeken. Aan de hand van de gedingstukken kan de CRvB niet anders dan vaststellen dat zodanig medisch onderzoek omtrent de door betrokkene gevraagde voorziening DMV inderdaad niet heeft plaatsgevonden. Enige verantwoording hierover is door de Raadskamer noch in het bestreden besluit, noch bij verweerschrift en evenmin ter zitting afgelegd. Die verantwoording had naar het oordeel van de CRvB echter niet mogen ontbreken.

CRvB d.d. 22-5-2008, 07/4281 Wuv, gegrond

Omvang medische advisering bij gelijkstelling (art. 3 lid 2 Wuv en art. 3:2 Awb)

Betrokkene, geboren in 1938 in het voormalige Nederlands-Indië, heeft in september 2005 bij de Raadskamer een aanvraag ingediend om toekenning van een periodieke uitkering en voorzieningen ingevolge de Wuv. Betrokkene heeft in dit verband onder meer naar voren gebracht dat hij psychische klachten heeft ten gevolge van het omkomen van zijn vader in 1944, als krijgsgevangene aan boord van het getorpedeerde schip Junyo Maru, door toedoen van de Japanse bezetter van het voormalige Nederlands-Indië. Die aanvraag heeft de Raadskamer afgewezen op de grond dat geen aanleiding bestaat om betrokkene, die zelf geen vervolging heeft ondergaan, met toepassing van artikel 3 lid 2 Wuv met de vervolgte gelijk te stellen. Overwogen is, samengevat, dat het niet toepassen van de Wuv geen klaarblijkelijke hardheid zou zijn, nu de voor betrokkene uit de genoemde oorlogsomstandigheid voortgevloeide psychische klachten blijkens de uitgebrachte medische adviezen geen grondslag bieden voor toekenning van een periodieke uitkering of een voorziening, en derhalve geen sprake is van een materieel gevolg. In bezwaar en beroep heeft betrokkene aangevoerd, kort gezegd, dat zijn psychische klachten ernstiger zijn dan is aangegeven in het rapport van het vanwege de Raadskamer ingestelde medisch onderzoek. Het bestreden besluit is in overeenstemming met de adviezen van een tweetal geneeskundig adviseurs van de Pensioen- en Uitkeringsraad. Die adviezen berusten op de resultaten van een door één van deze adviseurs eerder ingesteld onderzoek van betrokkene

in de primaire fase. De door betrokkene opgegeven behandelend artsen, te weten de huisarts en de neuroloog, zijn niet geraadpleegd. De CRvB is van oordeel dat het in artikel 3:2 Awb neergelegde vereiste van zorgvuldige voorbereiding van besluiten meebrengt dat bij de medische advisering over aanvragen ingevolge de Wuv in beginsel ook actuele gegevens uit de zogenoemde behandelende sector worden betrokken. Voor die advisering is immers - mede ook om mogelijke eenzijdige belichting te voorkomen - van groot belang dat een zo compleet mogelijk beeld van de gezondheidstoestand van de betrokken aanvrager, gesteund door objectieve medische gegevens, voorhanden is. Alle beschikbare bronnen dienen daarbij te worden benut. Een en ander geldt temeer wanneer het, zoals hier, gaat om een eerste aanvraag op grond van de Wuv. In de omstandigheden van dit geval acht de CRvB geen goede redenen gelegen om van voormeld uitgangspunt af te wijken.

CRvB d.d. 7-8-2008, 07/2617 Wuv, ongegrond

Geen gelijkstelling met vervolgte (art 3 lid 2)

Betrokkene, geboren in 1933 in het voormalige Nederlands-Indië, heeft bij de Raadskamer een aanvraag ingediend om op grond van de Wuv in aanmerking te worden gebracht voor, onder meer, een periodieke uitkering. In dat verband heeft betrokkene gewezen op zijn ervaringen tijdens de Japanse bezetting van het voormalige Nederlands-Indië en in het bijzonder op het omkomen van zijn vader in 1944 bij de torpedering van de Junyo Maru. Uit de stukken komt naar voren dat de Raadskamer het omkomen van de vader van betrokkene op zichzelf heeft aangemerkt als een omstandigheid welke overeenkomst vertoont met vervolging. Niettemin heeft de Raadskamer geweigerd om van de haar in artikel 3 lid 2 Wuv gegeven bevoegdheid gebruik te maken, omdat zij bij betrokkene geen ziekten of gebreken heeft geconstateerd waarvan kan worden vastgesteld dat deze redelijkerwijs verband houden met het omkomen van zijn vader, zodat betrokkene voor een periodieke uitkering niet in aanmerking komt. Het in het bestreden besluit neergelegde standpunt van de Raadskamer is in overeenstemming met adviezen van een tweetal geneeskundig adviseurs van de Pensioen- en Uitkeringsraad. Deze adviezen berusten op een rapport van een door de arts bij betrokkene verricht medisch onderzoek. Uit dat rapport komt naar voren dat de (lichte) psychische klachten van betrokkene voornamelijk voortvloeien uit de periode van zwerven en het niet erkend zijn door zijn (biologische) vader; de steeds terugkerende herinneringen zien ook op genoemde periode en hebben voorts geen kenmerken van onverwerkte rouw betreffende zijn vader. Gezien de beschikbare medische informatie heeft de CRvB geen aanknopingspunt kunnen vinden om te twifelen aan de volledigheid van het onderzoek door de arts dan wel aan de juistheid van haar bevindingen en conclusies. Naar het oordeel van de CRvB heeft de Raadskamer ook, mede gezien de medische historie van betrokkene, terecht geen aanleiding gezien betrokkene nader te onderwerpen aan een extern psychiatrisch onderzoek. Hierbij wordt nog opgemerkt dat daar waar sprake is van een verband met het omkomen van de vader, het moet gaan om de directe gevolgen die het overlijden van de vader voor de psychische gesteldheid van betrokkene heeft gehad en niet om de meer indirecte gevolgen, zoals het niet zijn erkend door de vader.

CRvB d.d. 5-6-2008, 07/3854 Wuv, ongegrond

Geen gelijkstelling met vervolgte (art 3 lid 2)

De Raadskamer heeft een eerdere aanvraag van betrokkene met toepassing van artikel 3 lid 2 Wuv met de vervolgte gelijk te stellen afgewezen. Daartoe is overwogen dat de psychische klachten van betrokkene niet in overwegende mate verband houden met de vervolging van zijn vader. Betrokkene heeft nu onder meer een aanvraag ingediend om hem op grond van zijn eigen oorlogservaringen gelijk te stellen met de vervolgte. Daartoe heeft betrokkene aangevoerd dat hij als kind uit een zogenoemd gemengd huwelijk, waarin de vader de joodse partner was, tijdens de oorlogsjaren onder bijzonder ongunstige omstandigheden heeft moeten leven. In dit verband heeft betrokkene vooral gewezen op zijn aanwezigheid bij zeer angstaanjagende razzia's, waarbij eenmaal werd gedreigd om hem mee te nemen, de angst van zijn moeder - mede ook vanwege onderduikers in huis - die hem om die reden soms met een pleister op zijn mond in een kast verstopte en hem om die reden enige tijd bij een familie in Arnhem onderbracht, en de zorgen en de angst van zijn moeder om zijn, gedurende perioden, ook afwezige vader. De aanvraag van betrokkene is afgewezen. Hierbij is door de Raadskamer overwogen dat in het geval van betrokkene niet gesproken kan worden van het meemaken van omstandigheden die zich duidelijk ongunstig hebben onderscheiden van die van andere kinderen uit een gemengd huwelijk. In beroep heeft betrokkene de juistheid van deze opvatting bestreden en aangevoerd dat wel degelijk sprake is geweest van zeer ongunstige omstandigheden in verband met de vervolging. Hierbij is mede benadrukt dat de jeugdige leeftijd van betrokkene tijdens de oorlog en het niet hebben van eigen herinneringen aan de beschreven gebeurtenissen volgens medisch inzicht nog niet betekent dat daaruit geen gevolgen voor de psychische gezondheidstoestand kunnen voortvloeien. De CRvB kan de opvatting van de Raadskamer niet onjuist achten dat ervaringen van betrokkene niet duidelijk in ongunstige zin afwijken van hetgeen andere kinderen van gemengd gehuwden hebben meegemaakt. Hierbij wil de CRvB bepaald niet ontkennen dat sprake is geweest van angstige omstandigheden, die mogelijk hebben bijgedragen tot de nu bij betrokkene aanwezige psychische klachten. Dit neemt echter niet weg dat het bij de toepassing van artikel 3 lid 2 moet gaan om omstandigheden die overeenkomst vertonen met vervolging, zoals omschreven in artikel 2, te weten vrijheidsberoving of onderduik om aan vrijheidsberoving te ontkomen, althans om omstandigheden die bij de betrokkene hebben geleid en konden leiden tot de vrees dat hij zou worden vervolgd. De omstandigheden die betrokkene heeft genoemd zijn niet in deze zin met vervolging te vergelijken en kunnen, gezien zijn zeer jeugdige leeftijd en het dientengevolge, naar op zich niet is betwist, ontbreken van besef over wat er gebeurde, bij hem niet hebben geleid tot de vrees te worden vervolgd.

CRvB d.d. 20-11-2008, 07/5672 Wuv, ongegrond

Geen volledige korting Franse non-activiteitsuitkering (art. 19 lid 3)

Betrokkene, woonachtig in Frankrijk, heeft aangevoerd dat ten onrechte met toepassing van artikel 19 lid 1 aanhef en sub d Wuv op de periodieke uitkering de door betrokkene tijdens deze periode van de Caisse des Allocations Familiales (CAF) ontvangen "Revenu Minimum d'Insertion" (verder: RMI) en de door haar ontvangen non-activiteitsuitkering van de Mutuelle Médicale de Lot et Garonne als "overige inkomsten" in mindering zijn gebracht. Nadat vragen zijn gesteld door

de CRvB aan de Raadskamer heeft verweerster op 27 september 2007 een nader besluit genomen. Bij het nadere besluit van 27 september 2007 heeft de Raadskamer het bezwaar van appellante gedeeltelijk gegrond verklaard en de toegepaste (volledige) korting voor de non-activiteitsuitkering niet langer gehandhaafd. De Raadskamer is van mening dat, gelet op het EG-recht, de beperking van de toepassing van artikel 19 lid 3 Wuv tot uitkeringen verstrekt op basis van Nederlandse ziekte- en werkloosheidswetgeving, voor de EU-lidstaten niet meer kan worden gehandhaafd. (zie ook Bijlage Jaarverslag 2007, toepassing en beleid) Deze uitkeringen worden voor het kortingsregiem gelijkgeschakeld met inkomsten uit arbeid, waarbij rekening wordt gehouden met verwervingskosten. De ratio van deze bepaling is ervoor te zorgen dat, bij een tijdelijke onderbreking in het verrichten van arbeid en het in die periode ontvangen van een uitkering op grond van een van de genoemde wetten, geen terugval plaatsvindt in het totale inkomen. In deze uitspraak is tussen partijen nog in geschil of door de Raadskamer terecht de inkomsten uit RMI zijn aangemerkt als "overige inkomsten" in de zin van artikel 19 lid 1 aanhef en sub d Wuv en daarmee volledig zijn gekort op de periodieke uitkering. Betrokkene heeft bepleit dat ook deze inkomsten gelijkgesteld dienen te worden met arbeidsinkomsten dan wel als een doelgerichte subsidie of tegemoetkoming in de zin van artikel 19 lid 7 moeten worden aangemerkt, nu zij altijd heeft gewerkt in loondienst of als zelfstandige en zij verplicht valt onder het sociaal verzekeringspakket van Frankrijk. Als zelfstandig ondernemer viel zij gedurende een bepaalde periode niet onder de werkloosheidsregeling en moest zij een beroep doen op de RMI. De Raadskamer heeft aangevoerd dat de RMI-uitkering vergelijkbaar is met een uitkering in Nederland op grond van de Wet werk en bijstand. De RMI is in Frankrijk in 1989 ingevoerd ter vervanging van diverse regionale regelingen en hiermee wordt (een aanvulling tot) een minimuminkomen verstrekt. Dergelijke inkomsten vallen onder overige inkomsten in de zin van artikel 19 lid 1 aanhef en sub d en komen voor volledige korting in aanmerking. De CRvB kan de Raadskamer in dit standpunt volgen.

CRvB d.d. 9-1-2008, 07/2300 Wuv, ongegrond

Vergoeding huishoudelijke hulp in een verzorginghuis (art. 20)

De Raadskamer hanteert als uitgangspunt dat bij opname in een verzorgings- of verpleeghuis de vanwege dit tehuis geboden hulp in de regel allesomvattend is, maar dat daarnaast op verzoek van de betrokkene twee uren en in medische uitzonderingsgevallen twee maal twee uren extra huishoudelijke hulp kan worden vergoed. De CRvB heeft reeds eerder deze benadering van de Raadskamer als een redelijke wetstoepassing gezien. Op 30 oktober 2001 is betrokkene verhuisd naar het verzorgingstehuis Beth Shalom. Op een door betrokkene ingediend verzoek om (voortzetting) van de aan haar toegekende vergoeding voor extra huishoudelijke hulp heeft de Raadskamer positief beslist en aan haar ingaande 1 november 2001 vergoeding toegekend van maximaal vier uur huishoudelijke hulp per week. In verband met een verergering van de bestaande rugklachten heeft betrokkene in februari 2006 bij de Raadskamer vergoeding gevraagd van verpleeghulp en verzorgingshulp gedurende 24 uur per etmaal, omdat zij hulp behoeft bij onder meer het verzorgen van de broodmaaltijden, uit bed komen, toiletbezoek, douchen, aan- en uitkleden, aan tafel gaan en wandelen. Deze aanvraag heeft de Raadskamer afgewezen op de grond dat verpleeghulp en verzorgingshulp bij verblijf in een verzorgingstehuis door het tehuis worden geboden en zijn afgestemd op de individuele zorgbehoeften. Betrokkene heeft tegen dit besluit bezwaar gemaakt en

bestreden dat het verzorgingstehuis de individueel benodigde zorg levert en voorts heeft zij aangegeven dat de situatie in zoverre is gewijzigd dat zij door verbetering van haar klachten vanaf half september 2006 nog maar gedurende 4 uur per dag extra hulp behoeft. Bij het bestreden besluit heeft de Raadskamer het bezwaar van betrokkene ongegrond verklaard. Aan betrokkene wordt door Beth Shalom zorg geleverd conform de voor haar vastgestelde zorgindicatie, zodat naar het oordeel van de CRvB is voldaan aan het door de Raadskamer in dit kader gehanteerde uitgangspunt dat de zorg van het tehuis allesomvattend is. Daarnaast heeft de Raadskamer aan betrokkene vergoeding verleend voor twee maal twee uren huishoudelijke hulp per week welke zorg ook kan worden besteed aan activiteiten als verzorging van de broodmaaltijd en wandelen. Van geobjectiveerde zorgbehoefte, die in het geval van betrokkene niet wordt vervuld, is de CRvB niet gebleken.

CRvB d.d. 24-1-2008, 07/2560 Wuv, ongegrond
Afwijzing uitbreiding huishoudelijke hulp (art. 20)

In eerdere soortgelijke gevallen heeft de CRvB het ook hier gehanteerde uitgangspunt van de Raadskamer, dat bij psychische klachten in beginsel wordt volstaan met toekenning van huishoudelijke hulp voor 4 uren per week, aanvaard als passend bij een juiste en redelijke toepassing van artikel 20 Wuv. Nagegaan moet echter worden of gezegd kan worden dat de psychische klachten van betrokkene dermate ernstig van aard zijn en tot zodanige belemmeringen leiden dat de Raadskamer in dit geval van dit uitgangspunt had dienen af te wijken. In dit verband hanteert de Raadskamer de maatstaf of vanwege de aanwezige psychische klachten gesproken kan worden van (zelf)verwaarlozing of van chaotisch gedrag ten aanzien van het huishouden. Ook deze maatstaf heeft de CRvB in vaste rechtspraak aanvaardbaar geoordeeld. In het geheel van de thans voorhanden medische en andere gegevens heeft de CRvB onvoldoende aanknopingspunt gevonden om onjuist te oordelen het, aan medisch advies ontleende standpunt van de Raadskamer dat bij betrokkene geen sprake is van een zodanige toename van de feitelijke beperkingen dat op het hiervoor geformuleerde uitgangspunt een uitzondering had moeten worden gemaakt. De CRvB kan voorts niet terzijde laten dat blijkens de gedingstukken en het verhandelde ter zitting ook andere, voor de toepassing van de Wuv niet meetellende factoren - zoals het verminderde aandeel in de huishouding van de echtgenoot van betrokkene als gevolg van zijn gevorderde leeftijd, en lichamelijke klachten van betrokkene zelf - een zekere rol spelen. Bij de onderhavige voorziening moet het bovendien gaan om (in verband met de voor toepassing van de Wuv in aanmerking te nemen ziekten en/of gebreken te maken) extra kosten van huishoudelijke hulp, dat wil zeggen uitgaande boven hetgeen in het maatschappelijk verkeer als algemeen gebruikelijk is aan te merken.

CRvB d.d. 14-2-2008, 07/2615 Wuv, ongegrond
Vergoeding kosten zorg en opvoeding kinderen (art. 20)

Betrokkene, geboren in 1968, is met toepassing van artikel 3 lid 2 (oud) Wuv gelijkgesteld met de vervolgde en als zodanig in aanmerking gebracht voor - onder meer - een periodieke uitkering. Daarbij is aanvaard dat de bij betrokkene aanwezige psychische klachten in overwegende mate in verband staan met de vervolging van haar vader. Betrokkene heeft bij de Raadskamer vervolgaanvragen ingediend om toekenning van bijzondere voorzieningen ter zake van de kosten van

gezinshulp (voor 17 uur per week) en babysit (voor 15 uur per week). In dat verband is aangegeven dat, als gevolg van de bij betrokkene aanwezige ernstige causale psychische klachten, de opvoeding en verzorging van haar zoon aan de vader van betrokkene als (tijdelijke) voogd is toevertrouwd. Op grond van artikel 20 Wuv komen voor vergoeding in aanmerking de ten laste van de vervolgte blijvende, vanwege met de vervolging verband houdende ziekten of gebreken noodzakelijke, kosten van geneeskundige behandeling en verpleging en de daarmee direct verbonden extra kosten van noodzakelijke voorzieningen. Uit de gedingstukken alsmede het verhandelde ter zitting komt onbetwist naar voren dat de kosten in verband met de verzorging en opvang van het zoontje van betrokkene volledig ten laste van de vader van betrokkene komen. Dit betekent dat met betrekking tot onderhavige aanvragen geen sprake is van ten laste van de vervolgte komende kosten als bedoeld artikel 20 en dat de Raadskamer de hier aan de orde zijnde aanvragen terecht heeft afgewezen. Voorts overweegt de CRvB dat, anders dan namens betrokkene is bepleit, de Wuv geen ruimte biedt om onder de geschetste, bijzondere omstandigheden af te wijken van het bepaalde in artikel 20.

CRvB d.d. 13-3-2008, 07/1240 en 07/1243 Wuv, ongegrond

Verhuis- en herinrichtingskosten (art. 20 en 21)

De Raadskamer heeft ten aanzien van de bij betrokkene aanwezige voetklachten links en daarmee samenhangende knieklachten aanvaard dat deze door of in verband met de vervolging zijn ontstaan of verergerd. In verband met deze klachten, die gepaard gaan met toenemende loopproblemen, is aan betrokkene op grond van de Wet voorzieningen gehandicapten (Wvg) een voorziening toegekend in de vorm van een woningaanpassing, bestaande uit het maken van een gelijkvloerse aanbouw met daarin een slaap- en badkamer in de door betrokkene bewoonde woning aan [adres 1]. In maart 2006 is betrokkene verhuisd naar zijn huidige woning gelegen aan [adres 2]. In verband met deze verhuizing heeft betrokkene bij de Raadskamer een vergoeding van dan wel tegemoetkoming in de kosten van verhuizing en herinrichting aangevraagd, alsmede vergoeding van kosten van aanpassingen in deze woning. Naar uit het de aanvraag begeleidend sociaal rapport blijkt, past dit nieuwe huis volgens betrokkene beter bij zijn wensen en mogelijkheden. Voorts is in de opvatting van betrokkene dit huis beter aan te passen aan de bij hem bestaande beperkingen. Hiertoe is onder meer noodzakelijk dat er een traplift wordt aangebracht naar de eerste etage, waar zich de slaapkamer en badkamer bevinden. De Raadskamer heeft de aanvragen van betrokkene afgewezen. De Raadskamer heeft daarbij overwogen dat voor de verhuizing geen met de causale ziekten en gebreken samenhangende medische noodzaak aanwezig was en voorts dat de verhuizing naar de huidige woning geen adequate verhuizing betrof. De Raadskamer heeft zich daarbij gebaseerd op het advies van twee van haar geneeskundig adviseur alsmede een tweetal externe rapporten opgesteld ten behoeve van het Centrum Indicatiestelling Zorg. Naar het oordeel van de CRvB is het standpunt van de Raadskamer, inhoudende dat in verband met de causale klachten van betrokkene de verhuizing niet medisch noodzakelijk was, hiermee voldoende deugdelijk onderbouwd. De CRvB heeft in de gedingstukken van medische aard ook geen aanknopingspunten gevonden die er op duiden dat in de causale klachten van betrokkene een medisch-sociale wenselijkheid voor de onderhavige verhuizing is te vinden. Namens betrokkene zijn ook geen stukken in geding gebracht, die in die richting wijzen. Nu een medische noodzaak, dan wel medisch-sociale

wenselijkheid voor de verhuizing van betrokkene ontbreekt, heeft de Raadskamer naar het oordeel van de CRvB ook op goede gronden vergoeding van de door betrokkene gewenste aanpassingen in de nieuwe woning geweigerd. Betrokkene is immers verhuisd van een woning waarin al aanpassingen waren gerealiseerd, naar een woning die opnieuw aangepast moet worden. Een dergelijke verhuizing oordeelt ook de CRvB vanuit toepassing van de Wuv niet-adequaat.

CRvB d.d. 22-5-2008, 06/6168 Wuv, ongegrond

Vergoeding huishoudelijke hulp en eigen bijdrage AWBZ (art. 20 en art. 57)

Aan betrokkene is een vergoeding toegekend voor extra huishoudelijke hulp, maximaal 4 uren per week, tot het gehanteerde normbedrag (€ 7,90 per uur). Bij brief heeft de Raadskamer aan betrokkene mededeling gedaan van haar besluit, samengevat, om ingaande 1 mei 2006 niet meer 4 x € 7,90 per week voor huishoudelijke hulp te betalen, maar 1 x € 7,90 + de blijkens declaratie ingevolge de AWBZ verschuldigde eigen bijdrage voor 3 uren in de vorm van thuiszorg aan betrokkene geleverde huishoudelijke hulp. Betrokkene heeft in bezwaar aangevoerd dat deze nieuwe wijze van vergoeden meebrengt dat betrokkene per maand minder ontvangt voor huishoudelijke hulp, en dat deze vermindering als aantasting van verkregen rechten is te beschouwen, nu betrokkene steeds twee soorten van huishoudelijke hulp naast elkaar heeft gehad. Daarnaast is er nog op gewezen dat de hulp via de thuiszorg onregelmatig en rommelig verloopt. Uit het bepaalde in artikel 20 Wuv blijkt dat het bij de vergoeding van medische noodzakelijke voorzieningen gaat om extra te maken kosten die blijvend ten laste komen van de vervolgde. Verder bestaat ingevolge artikel 57 de gehoudenheid om die kosten zoveel mogelijk eerst ten laste te brengen van de voor eenieder geldende wettelijke voorzieningen. De Raadskamer gaat er daarom in een geval als dit terecht vanuit dat eerst de eigen bijdrage voor de thuiszorg wordt vergoed en pas daarna eventuele particuliere hulp. Gelet op de beschikbare declaraties over de laatste anderhalf jaar kon en mocht de Raadskamer naar het oordeel van de CRvB ten tijde van de genoemde besluitvorming concluderen dat inmiddels bij de levering van thuiszorg de nodige stabiliteit was ontstaan. Dat het de Raadskamer op dat moment niet meer zou vrijstaan om de wijze van vergoeding aan te passen aan de werkelijke situatie, nadat eerst rekening was gehouden met een situatie waarin die stabiliteit niet bestond, kan de CRvB niet inzien. Mede in aanmerking genomen de door de Raadskamer uitgesproken bereidheid om met nieuwe ontwikkelingen in de thuiszorgsituatie rekening te houden, kan de CRvB niet onrechtmatig oordelen dat de Raadskamer ten tijde van het bestreden besluit nog steeds ervan is uitgegaan dat de gewenste stabiliteit in dat opzicht was bereikt.

CRvB d.d. 5-6-2008, 07/4012 Wuv, gegrond

Rolstoelvervoer (art 20 en art 3:2 en 7:12 Awb)

Op grond van artikel 20 Wuv komen voor vergoeding in aanmerking bijzondere of extra, ten laste van de vervolgde blijvende, kosten van voorzieningen die noodzakelijk zijn vanwege zijn of haar oorlogsinvaliditeit. Naar de CRvB reeds meermalen heeft uitgesproken is de Raadskamer gerechtigd om in het kader van de toepassing van voormeld artikel te beoordelen of een gevraagde voorziening ook adequaat en proportioneel is. De CRvB kan betrokkene dan ook niet volgen in haar grief dat artikel 20 Wuv geen ruimte biedt om de gevraagde voorziening te weigeren. De CRvB is echter van

oordeel dat de vaststelling door de Raadskamer dat de verzochte voorziening niet proportioneel is niet berust op voldoende zorgvuldig onderzoek naar de medische situatie van betrokkene. Niet in geschil is dat betrokkene ernstig geïnvalideerd is. De Raadskamer heeft echter ten aanzien van de daaruit voortvloeiende beperkingen bij vervoer als uitgangspunt genomen dat betrokkene praktisch bedlegerig is en niet vervoerd kan worden, omdat de huisarts melding maakt van "het onvermogen tot zelfstandige transfer" en de chirurg haar "tot geen enkele inspanning in staat" achtte. Ten onrechte is geen nader onderzoek ingesteld naar de mogelijkheid van vervoer met een rolstoelbus, temeer nu in bezwaar namens betrokkene naar voren is gebracht dat zij niet zodanig immobiel is als door de Raadskamer is aangenomen, zoals onder meer zou blijken uit de recente toekenning van een elektrische rolstoel. Ook bij de hoorzitting is betoogd dat betrokkene als het enigszins kan regelmatig uit bed komt, dat zij zich kan verplaatsen met een elektrische rolstoel en een scootmobiel en dat ze met hulp van haar zoon met de auto overal kan komen. Meermalen is verzocht om een gericht medisch onderzoek. Naar het actuele vervoerspatroon van betrokkene is naar het oordeel van de CRvB evenmin voldoende onderzoek ingesteld. Verder kan naar het oordeel van de CRvB thans niet als afwijzingsgrond voor de gevraagde voorziening worden gehanteerd de omstandigheid dat betrokkene zelf niet over een rijbewijs beschikt en geen inwonende partner heeft met een rijbewijs, nu hierin bij de toekenning van de auto in 1997 geen beletsel aanwezig werd geacht. Voldoende was dat de inwonende zoon van betrokkene, die ook mantelzorg aan haar verleent, voor het vervoer van betrokkene zorgde.

CRvB d.d. 2-10-2008, 07/5601 Wuv, ongegrond

Verjaring bij declaratie medische kosten (art. 20 Wuv en Burgerlijk Wetboek)

In januari 2007 heeft betrokkene bij de Raadskamer declaraties ingediend van door hem gemaakte medische kosten in de jaren 1997 tot en met 2001. Bij besluit van 26 maart 2007, zoals na daartegen gemaakt bezwaar gehandhaafd bij het bestreden besluit, heeft de Raadskamer geweigerd die kosten te betalen op de grond dat deze kosten niet zijn gedeclareerd binnen vijf jaren nadat ze zijn gemaakt. De Raadskamer heeft zich hierbij beroepen op de naar haar oordeel geldende rechtsregel dat vorderingen op de overheid na vijf jaren zijn verjaard. In beroep heeft betrokkene vooral aangevoerd dat hij met deze Nederlandse rechtsregel niet bekend was en ook niet kon zijn omdat hij door de Raadskamer hierover nooit is geïnformeerd. Verder heeft betrokkene erop gewezen dat een eerdere declaratie, die mede ook betrekking had op meer dan vijf jaar in het verleden liggende data, wel integraal door de Raadskamer is vergoed. Volgens vaste rechtspraak van de CRvB (onder meer 19-10-1995, AW 93/551, LJN ZB 5497, en 03-01-2002, 99/5311 MAW, LJN: AD8221), waarbij mede is gezien naar de verjaringsbepalingen van het Burgerlijk Wetboek, zijn financiële aanspraken jegens de overheid op grond van de rechtszekerheid na een termijn van vijf jaren niet meer in rechte afdwingbaar. Deze rechtsregel is in de voorliggende zaak van toepassing nu de Raadskamer krachtens publiekrecht (de Wet op de Pensioen- en Uitkeringsraad, wet van 4 juni 1992, Stb. 432) namens de Nederlandse overheid is belast met de uitvoering van de Wuv en derhalve als zodanig is aan te merken als Nederlands overheidsorgaan. Op grond van de gedingstukken staat vast dat de onderhavige declaraties ruimschoots na het verstrijken van de vijfjaar termijn bij de Raadskamer zijn ingediend. De CRvB is voorts niet kunnen blijken van bijzondere omstandigheden op grond waarvan gezegd moet worden dat de Raadskamer gehouden was

om van het beroep op verjaring af te zien. Als zodanig kan niet gelden dat eerder door de Raadskamer van deze regel is afgeweken ten voordele van betrokkene. De Raadskamer heeft aangegeven dat bij die eerdere uitbetaling een fout is gemaakt; op voortzetting van zodanig foutief handelen kan geen aanspraak worden gemaakt. Hoewel uiteraard beter was geweest dat de Raadskamer meteen erop had gewezen dat indiening van declaraties uiterlijk binnen vijf jaren dient plaats te vinden, kan ook onbekendheid met Nederlandse rechtsregels niet als bijzondere omstandigheid worden aangemerkt.

2.3 Jurisprudentie Wubo

De Centrale Raad van Beroep heeft in 2008 in totaal 118 zaken uitspraak gedaan over besluiten ingevolge de Wet uitkeringen burger-oorlogsslachtoffers. Deze rechter verklaarde 17 beroepen (14%) gegrond, 1 beroep was gedeeltelijk gegrond, 1 zaak werd afgewezen, 7 beroepen waren niet-ontvankelijk en 92 beroepen waren ongegrond.

Hieronder volgt een selectie van uitspraken die voor de toepassing van de Wubo van bijzonder belang zijn.

CRvB d.d. 14-2-2008, 07/3142 Wubo, gegrond

Begin van uitvoering van seksueel misbruik (art. 2 lid 1)

Het beroep richt zich tegen het standpunt van de Raadskamer dat de aanranding van betrokkene door een Japanse soldaat niet kan worden aangemerkt als oorlogsgeweld in de zin van de Wet. Namens betrokkene is aangevoerd dat de situatie, zoals deze door haar meermalen uitgebreid is beschreven, een dermate ernstige, tegen haar gerichte bedreiging door een Japanse soldaat betrof, dat van handelingen door een vijandelijke bezettende macht tegen haar gericht kan worden gesproken. Hierbij moet in aanmerking worden genomen dat betrokkene bij die aanranding pas elf jaar was en dat het een poging tot verkrachting betrof met een begin van uitvoering, waartegen zij zich slechts kon verweren door luid te schreeuwen en zich los te rukken, hetgeen resulteerde in het scheuren van haar kleren, waarna zij met ontbloot bovenlijf kon ontsnappen. Bestreden wordt het door de Raadskamer ingenomen standpunt dat slechts sprake is geweest van intimiderend optreden. De CRvB stelt, mede gelet op het verhandelde ter zitting, vast dat partijen niet van mening verschillen over de feitelijke gang van zaken noch over de vraag of de handelingen plaatsvonden in het kader van door de bezettende macht uitgeoefende taken. Het standpunt van de Raadskamer houdt in dat het intimiderend optreden door de Japanse soldaat niet ernstig genoeg is om onder de werking van artikel 2 Wubo te kunnen worden gebracht. Dit standpunt kan de CRvB niet volgen. Zoals de CRvB reeds eerder heeft overwogen (zie CRvB 27 mei 1999, 97/6775 WUBO, JSV 1999/305 en CRvB 9 juni 2005, 04/789 WUBO, LJN AT7830) moet seksuele intimidatie, mits door tot de bezettende macht behorende personen in het kader van door deze bezettende macht uitgeoefende taken, ook als dit niet verder gaat dan betastingen, worden gezien als een handeling die door of namens de bezettende macht tegen de betrokkene persoonlijk is gericht en derhalve als een in artikel 2 lid 1 aanhef en onder b Wubo bedoelde calamiteit. Naar het oordeel van de CRvB is hier zeker sprake van een dergelijke handeling.

CRvB d.d. 28-4-2008, 07/4230 Wubo, ongegrond

Directe betrokkenheid bij bombardement Rotterdam in 1943 (art. 2 lid 1)

In het onderhavige geval dient op basis van al hetgeen is komen vast te staan omtrent het betreffende bombardement te worden beoordeeld of er in het voorliggende concrete geval sprake is geweest van directe betrokkenheid bij calamiteiten in de zin van de Wet. Bij deze individuele beoordeling spelen vele factoren een rol, zoals de afstand van betrokkene tot de explosies, de kracht van de explosies, de aard van de schuilplaats waar betrokkene tijdens het bombardement verbleef, de omvang en

aard van de aanval, het soort bommen dat is gebruikt en de materiële schade die in de directe omgeving van betrokkene is aangericht. Voorts is van belang of betrokkene al dan niet gewond is geraakt of is geconfronteerd met de verwonding of het omkomen van naasten. Weliswaar was hier sprake van een bombardement met grote personele en materiële schade als gevolg en is ook aannemelijk dat betrokkene, gezien de ligging van zijn school en zijn woonhuis, op weg naar huis is geconfronteerd met ingestorte en brandende huizen en een chaotische situatie. Betrokkene heeft aangegeven dat hij een omtrekkende beweging heeft gemaakt om niet dwars door het getroffen gebied te lopen. Nu echter het schoolgebouw noch het woonhuis van het gezin van betrokkene is getroffen, betrokkene en zijn naasten niet gewond zijn geraakt en tijdens de wandeling van betrokkene van school naar huis geen sprake was van een levensbedreigende situatie, acht de CRvB een en ander onvoldoende om te concluderen dat sprake is geweest van een calamiteit die onder de Wubo kan worden gebracht.

CRvB d.d. 29-5-2008, 07/4792 Wubo, ongegrond

Seksueel misbruik (art. 2 lid 1)

Betrokkene heeft zich telefonisch in verbinding gesteld met een medewerkster van de Raadskamer en deze verteld dat zij door een Japanner is verkracht. Volgens betrokkene heeft deze gebeurtenis plaatsgevonden toen het gezin inwoonde bij de grootouders en haar moeder in verband met de ophanden zijnde geboorte van haar jongste zusje in het ziekenhuis verbleef en zij alleen met haar vader thuis was. Haar vader werd buitengesloten en kon haar niet helpen. Vervolgens heeft betrokkene onder verwijzing naar dit telefoongesprek bij de Raadskamer andermaal een aanvraag op grond van de Wubo ingediend. Met de Raadskamer is de CRvB van oordeel dat in het verhaal van betrokkene zodanige inconsistenties zitten dat geen grond aanwezig is tot het laten instellen van medisch onderzoek ter verdere verificatie van het door betrokkene gestelde seksueel misbruik. De CRvB neemt daarbij evenals de Raadskamer in aanmerking dat betrokkene ten tijde van haar eerdere aanvraag in het geheel geen melding heeft gemaakt van het gestelde misbruik en voorts dat betrokkene ten tijde van het gebeuren, nog zeer jong was - nog geen vijf jaar -, waardoor het gebeuren in zijn algemeenheid minder aannemelijk is te achten. In de verklaring van betrokkenes neef over deze gebeurtenis heeft de Raadskamer, naar het oordeel van de CRvB terecht, onvoldoende bevestiging gezien, nu onvoldoende helder is waar en wanneer deze neef en betrokkene tijdens de Japanse bezetting hebben verbleven en wanneer het verblijf van beiden bij hun gezamenlijke grootouders moet worden geplaatst.

CRvB d.d. 11-12-2008, 08/960 Wubo, gegrond

Afwijzing periodieke uitkering (art. 7)

De Raadskamer heeft bij de vraag of betrokkene op grond van de Wubo in aanmerking kan worden gebracht voor een periodieke uitkering uitsluitend gezien of betrokkene voor het bereiken van de 65 jarige leeftijd werkzaamheden in beroep of bedrijf heeft moeten beëindigen of blijvend verminderen vanwege zijn oorlogsinvaliditeit. Op grond van artikel 7 aanhef en sub a Wubo heeft recht op een periodieke uitkering het burger-oorlogsslachtoffer dat vóór het bereiken van de leeftijd waarop soortgelijke valide personen in de regel hun werkzaamheden beëindigen, door zijn invaliditeit welke het gevolg is van het letsel, bedoeld in artikel 2 Wubo, gedwongen werd of wordt zijn werkzaamheden in beroep of bedrijf te beëindigen

of blijvend te verminderen, indien en voor zover hij buiten staat is door of in verband met arbeid een inkomen te verwerven, gelijk aan het inkomen, dat hij uit vorenbedoeld beroep of bedrijf zou hebben genoten, indien hij niet invalide zou zijn geweest. Bij de toepassing van artikel 7 aanhef en sub a mag de Raadskamer er in het algemeen van uitgaan dat degene die de in het algemeen gebruikelijke pensioengerechtigde leeftijd van 65 jaar heeft bereikt niet meer is aangewezen op inkomsten uit beroep of bedrijf. In navolging van zijn uitspraak gegeven in een soortgelijk geval in het kader van de Wuv (CRvB 23 oktober 2002, LJN AF 3477) is de CRvB echter van oordeel dat bij aanvragen op grond van de Wubo in de situatie dat een betrokkene langer geheel of gedeeltelijk in het arbeidsproces werkzaam blijft, zoals betrokkene die naast het beroep van parttime freelance docent in het vrije beroep van kunstenaar werkzaam is gebleven, de Raadskamer op grond van de omstandigheden van het concrete geval dient te beoordelen of bij een betrokkene na zijn 65 jarige leeftijd sprake is van een feitelijke inkomstenderving als gevolg van de oorlogsinvaliditeit.

CRvB d.d. 25-9-2008, 07/7102 Wubo, ongegrond

Overgangsrecht Wet invoering gelijke behandeling mannen en vrouwen

(art. 14 lid 2 sub b)

Bij besluit van de Raadskamer van 10 april 1992 is betrokkene op grond van psychische invaliditeit erkend als burgeroorlogsslachtoffer en is aan hem met ingang van 1 juni 1990 de toeslag als bedoeld in artikel 19 Wubo toegekend en met ingang van 15 juli 1991 een periodieke uitkering. Deze periodieke uitkering is op verzoek van betrokkene bij besluit van 13 augustus 2003 per 1 juli 2003 ingetrokken en vervangen door de maximale toeslag als bedoeld in artikel 19 Wubo. Bij besluit van de Raadskamer van 18 oktober 2004 is aan betrokkene op zijn verzoek wederom een periodieke uitkering toegekend ingaande 1 juli 2004. Partijen verschillen van inzicht over de vraag wat het uitkeringspercentage van betrokkene periodieke uitkering moet zijn. Namens betrokkene is betoogd dat voor hem het percentage van 65 heeft te gelden op grond van het bij de Wubo van 9 oktober 1991, Stb. 1991, 620 (invoering van gelijke behandeling van mannen en vrouwen) behorende overgangsrecht, aangezien hij vóór datum van ingang van deze wet reeds gehuwd was en het huwelijk sindsdien onafgebroken is voortgezet en voorts dat aan hem vóór die datum reeds een periodieke uitkering was toegekend. Naar het oordeel van de CRvB kan betrokkene aan dit overgangsrecht geen recht op een hoger uitkeringspercentage dan 55 ontfangen. Daarbij laat de CRvB wegens dat aan betrokkene weliswaar vóór 1 januari 1992 een periodieke uitkering was toegekend, maar dat deze uitkering ingaande 1 juli 2003 is ingetrokken. Daarmee is aan de voor betrokkene geldende overgangsbescherming van de Wet invoering gelijke behandeling van mannen en vrouwen een einde gekomen. De omstandigheid dat aan hem daarna opnieuw een periodieke uitkering is toegekend naar zijn eerder vastgestelde aanspraken doet deze overgangsbescherming naar het oordeel van de CRvB niet herleven. Naar het oordeel van de CRvB is de Raadskamer bij het vaststellen van het voor betrokkene geldende uitkeringspercentage terecht uitgegaan van een door het opnieuw toekennen van de periodieke uitkering ontstane nieuwe situatie en heeft de Raadskamer daarbij terecht de inkomsten van de echtgenote van betrokkene in haar beoordeling betrokken. Betrokkene heeft naar voren laten brengen

dat hij bij zijn verzoek om intrekking van zijn periodieke uitkering in 2003 is afgegaan op aan hem verstrekte telefonische informatie van een medewerker van de Pensioen- en Uitkeringsraad, inhoudende dat voor betrokkene de intrekking van zijn periodieke uitkering en de toekenning van de maximale toeslag ingevolge artikel 19 Wubo financieel gunstiger zou zijn. De CRvB verstaat deze stelling als een van de zijde van betrokkene gedaan beroep op het vertrouwensbeginsel. De CRvB moet vaststellen dat deze van de zijde van de Pensioen- en Uitkeringsraad verstrekte informatie juist is geweest voor een tamelijk korte periode. Hierbij is niet in ogenschouw genomen dat betrokkene door het intrekken van zijn periodieke uitkering op termijn zijn rechten op grond van het overgangsrecht van de Wet invoering gelijke behandeling van mannen en vrouwen zou verliezen. De CRvB kan echter op grond hiervan voor de Raadskamer geen gehoudenheid zien om voor betrokkene in weerwil van de wettelijke bepalingen het hogere uitkeringspercentage te gaan hanteren.

CRvB d.d. 9-1-2008, 07/848 Wubo, ongegrond

Vergoeding no-claim korting (art. 32)

In dit geding staat vast dat de medische kosten van betrokkene die ertoe hebben geleid dat zij geen no-claimteruggave op haar ziektekostenverzekering heeft ontvangen, geheel en al betrekking hebben op haar causale oogletsel. Eveneens staat echter vast dat zij voor die medische kosten een algehele vergoeding van haar zorgverzekeringsmaatschappij heeft ontvangen. Daarmee staat ook vast dat geen sprake is van ten laste van betrokkene blijvende kosten van geneeskundige behandeling en/of voorzieningen als in artikel 32 Wubo bedoeld. De omstandigheid dat betrokkene ten gevolge van de declaratie bij en vergoeding door haar zorgverzekeringsmaatschappij een premiekorting of premieruggave is misgelopen, maakt het voorgaande niet anders. Uit de systematiek van de Wubo vloeit voort dat premiekosten voor een ziektekostenverzekering als algemeen gebruikelijke, en derhalve niet voor vergoeding op grond van de Wubo in aanmerking komende kosten moeten worden gezien.

CRvB d.d. 11-12-2008, 08/535 Wubo, ongegrond

Medische fitness is geen fysiotherapie (art. 32)

Betrokkene heeft bij de Raadskamer een aanvraag ingediend voor vergoeding van medische fitness. De Raadskamer heeft hierop afwijzend beslist, welke afwijzing na bezwaar is gehandhaafd bij het bestreden besluit. Aan de onderhavige weigering ligt ten grondslag het op het advies van de geneeskundig adviseur gebaseerde oordeel dat de fitness, waarvoor betrokkene vergoeding wenst, wordt gevolgd in een sportcentrum waar iedereen naar toe kan gaan en waar niet telkens sprake is van persoonlijke begeleiding door een fysiotherapeut. Hiermee is geen sprake van een medisch noodzakelijke voorziening, ook al is er een verwijzing door de huisarts. De CRvB kan de Raadskamer in dit standpunt volgen. Op grond van de zich onder de gedingstukken bevindende informatie met betrekking tot de aan de orde zijnde medische fitness kan deze niet op één lijn worden gesteld met fysiotherapie. Deze medische fitness is normale fitness met een iets intensievere begeleiding, een intake en eens per drie weken een evaluatie door de fysiotherapeut en heeft een andere doelstelling dan fysiotherapie. Deze medische fitness is met name bedoeld als vervolg op fysiotherapie voor mensen die meer begeleiding wensen dan bij normale fitness wordt gegeven. Daarmee is geen sprake van individuele therapie die als noodzakelijke geneeskundige behandeling

in de zin van artikel 32 Wubo moet worden aangemerkt. Dat medische fitness volgens het BIG-register en informatie van het Koninklijk Nederlands Genootschap voor Fysiotherapie behoort tot het gebied van de deskundigheid van de fysiotherapeut, namelijk bewegingstherapie en in die zin door dit genootschap, ook in groepsverband, wordt aangemerkt als een medische behandeling, kan niet tot een ander oordeel leiden.

CRvB d.d. 11-12-2008, 08/741 Wubo, gegrond

Afwijzing vervoerskosten i.v.m. koppeling aan het Gba-adres (art. 32)

De CRvB kan begrip opbrengen voor het standpunt van de Raadskamer dat het voor een eenduidige en consistente toepassing van de regeling met betrekking tot medisch vervoer aanbeveling verdient om uit te gaan van een eenduidige uitleg van het begrip “woonplaats” en daarbij aan te knopen bij de inschrijving in de Gemeentelijke basisadministratie (Gba). In de meeste gevallen zal deze inschrijving immers ook overeenkomen met de feitelijke woonsituatie van de betrokkene. Dat laat echter naar het oordeel van de CRvB onverlet dat, indien dat niet het geval is, aan de hand van de concrete omstandigheden van het geval zal moeten worden bezien welke plaats als woonplaats moet worden aangemerkt. Ingevolge artikel 1 Wet gemeentelijke basisadministratie persoonsgegevens wordt onder woonadres, voor zover hier van belang, verstaan het adres waar de betrokkene woont, of, indien de betrokkene op meer dan één adres woont, het adres waar hij naar redelijke verwachting gedurende een half jaar de meeste malen zal overnachten. Nu betrokkene ten tijde van zijn aanvraag voor een periode, die naar verwachting meer dan een half jaar zou duren, vast verblijf hield in Vledder en daar nagenoeg onafgebroken, derhalve verreweg de meeste keren, zou overnachten acht de CRvB het onjuist om in een geval als dit bij de toekenning van vervoerskosten strikt vast te houden aan de formele inschrijving in de Gba als het woonadres van waaruit het vervoer geacht moet worden plaats te vinden.

CRvB d.d. 28-8-2008, 08/92 Wubo, gegrond

Ingangsdatum artikel 19 toeslag en DMV (art. 40)

De ingediende aanvraag is afgewezen op de grond dat niet is voldaan aan de ingevolge de Wubo tevens geldende eis dat sprake is van lichamelijk en/of psychisch letsel tengevolge van de ondervonden oorlogscalamiteiten, leidend tot blijvende invaliditeit. In bezwaar tegen dit besluit heeft betrokkene aangegeven dat als gevolg van de aanvraag, al na het gesprek met een medewerker van de Stichting Pelita ter opstelling van het Sociaal Rapport, alle ellendige gedachten van de Bersiap-periode weer naar boven zijn gekomen, hetgeen inmiddels heeft geleid tot consultatie van de huisarts die hem kalmeringsmiddelen heeft voorgeschreven. De Raadskamer heeft hierin aanleiding gezien om betrokkene wederom, door een andere arts, te laten onderzoeken. Deze andere arts is in zijn advies aan de Raadskamer tot de slotsom gekomen dat bij betrokkene sprake is van een PTSS, leidend tot blijvende invaliditeit. In navolging van dit advies heeft de Raadskamer bij het bestreden besluit aanvaard dat bij betrokkene inmiddels sprake is van met het oorlogsgeweld verband houdende psychische invaliditeit. Op grond hiervan zijn aan betrokkene ingaande de eerste dag van de maand waarin het bezwaarschrift werd ingediend, de toeslag en de voorziening DMV toegekend. Betrokkene is van mening dat de ingangsdatum van de toeslag en de voorziening

DMV op de dag van zijn inleidende aanvraag bepaald had moeten worden. De Raadskamer is van oordeel dat het tijdstip van intreden van de invaliditeit bepalend is voor de toelating tot de materiële voorzieningen van de Wet, en dat de voorhanden medische gegevens uitwijzen dat in het geval van betrokkene dit tijdstip na de datum van het primaire besluit is te plaatsen nu juist de inhoud van dit besluit een volledig PTSS heeft geluxeerd. De wetgever heeft in artikel 40 een duidelijke keuze neergelegd over het moment van ingang van prestaties op grond van de Wubo. Die keuze brengt mee dat de Raadskamer de ingangsdatum niet kan variëren al naar gelang het moment waarop bij medisch onderzoek tijdens de primaire behandeling van een aanvraag dan wel tijdens de heroverweging in bezwaar causale invalidering wordt vastgesteld. Alleen indien na het nemen van het primaire besluit in bezwaar geheel nieuwe, niet eerder beoordeelde ziekten of gebreken worden aangevoerd die in feite tot een nieuwe aanvraag zouden nopen, zou voor de Raadskamer ruimte kunnen bestaan om het bezwaarschrift als een zodanige, tot een andere ingangsdatum leidende, aanvraag aan te merken. Die situatie doet zich hier niet voor.

CRvB d.d. 26-10-2008, 08/52 Wubo, ongegrond

Ingangsdatum herzieningsverzoeken i.v.m. vervallen territorialiteits (art. 40)

Naar aanleiding van het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (hierna: het Hof) van 26 oktober 2006, nr. C-192/05, in een soortgelijke kwestie gewezen op een door de CRvB ingediend verzoek om een prejudiciële beslissing, heeft betrokkene de Raadskamer in november 2006 verzocht om haar aanvraag van september 1999 weer in behandeling te nemen. Op grond van die aanvraag heeft de Raadskamer bij besluit van 27 april 2007 ingaande 1 oktober 2006, zijnde de eerste dag van de maand waarin het Hof het genoemde arrest had gewezen, aan betrokkene de toeslag als bedoeld in artikel 19 Wubo en enkele bijzondere voorzieningen toegekend. Dat besluit heeft de Raadskamer, na hiertegen wat betreft de ingangsdatum gemaakt bezwaar, gehandhaafd bij het bestreden besluit. Hiertoe is overwogen dat het arrest van het Hof geen gevolgen heeft voor besluiten die op grond van artikel 3 Wubo zijn genomen vóór de datum van dit arrest en dat ervoor is gekozen om bij aanvragen van ingezetenen van de Europese Unie die na 1 oktober 2006 maar vóór 1 januari 2008 zijn ingediend als ingangsdatum 1 oktober 2006 te hanteren. In beroep is, evenals in bezwaar, door betrokkene in de kern aangevoerd dat de door het Hof bij zijn arrest geconstateerde strijdigheid van artikel 3 Wubo met artikel 18 lid 1 EG-Verdrag niet eerst op 1 oktober 2006 is ingetreden doch ook al bestond ten tijde van haar eerdere aanvragen, zodat de eerdere afwijzingen met terugwerkende kracht herzien hadden dienen te worden. Blijkens artikel 40 gaan uitkeringen ingevolge de Wubo in met ingang van de eerste dag van de maand waarin deze zijn aangevraagd. Onder bijzondere omstandigheden kan de Raadskamer hiervan ten gunste van de aanvrager afwijken. De Raadskamer heeft van die bevoegdheid in dit geval, uitgaande van de aanvraag van november 2006 en lettend op de datum van het arrest van het Hof, overeenkomstig door haar vastgesteld beleid in beperkte mate gebruik gemaakt. Voor herziening, met toepassing van de haar in artikel 61 lid 3 Wubo gegeven bevoegdheid, met terugwerkende kracht van de eerdere afwijzende beslissingen heeft de Raadskamer daarom geen aanleiding gezien. De CRvB is van oordeel dat deze handelwijze de hier - gezien de beleidsvrijheid die de Raadskamer toekomt - te hanteren terughoudende rechterlijke toetsing kan doorstaan. Van belang is hierbij dat naar vaste rechtspraak van de CRvB wijzigingen in rechtsopvatting voor de daarbij betrokken bestuursorganen, behoudens

zeer bijzondere omstandigheden, niet de verplichting meebrengen om terug te komen op eerdere rechtens onaantastbaar geworden besluiten. Ook het Hof heeft in het arrest Kühne & Heitz overwogen dat het rechtszekerheidsbeginsel behoort tot de in het gemeenschapsrecht erkende algemene beginselen en dat dit recht niet vereist dat een bestuursorgaan in beginsel moet terugkomen op een besluit dat definitief is geworden. Pas als onder meer het in geding zijnde besluit definitief is geworden ten gevolge van een uitspraak van een nationale rechterlijke instantie waarvan de beslissingen niet vatbaar zijn voor hoger beroep en waarin zonder dat aan het Hof om een prejudiciële beslissing is gevraagd een onjuiste uitleg van het gemeenschapsrecht is gegeven, dient een definitief besluit desgevraagd opnieuw te worden onderzocht teneinde rekening te houden met de uitlegging die het Hof inmiddels aan de relevante bepaling van het gemeenschapsrecht heeft gegeven.

CRvB d.d. 6-11-2008, 06/5778 Wubo, gegrond

Betaalbaarstelling van de vergoeding huishoudelijke hulp (art.32)

Volgens bestendig beleid gaat de Raadskamer op declaratie van de belanghebbende over tot uitbetaling van vergoedingen voor huishoudelijke hulp met ingang van de datum waarop deze voorziening is toegekend zonder dat daadwerkelijk bewijs van gemaakte kosten voorligt. In afwijking van deze beleidslijn heeft de Raadskamer in het geval van betrokkene de ingangsdatum van de hem toegekende vergoeding voor huishoudelijke hulp niet bepaald op 1 februari 2004, maar op 1 december 2005. Naar opvatting van de Raadskamer beschikte betrokkene vóór de laatstgenoemde datum niet over een huishoudelijke hulp en was er derhalve geen sprake van daadwerkelijk gemaakte kosten die voor vergoeding in aanmerking komen. De Raadskamer heeft deze opvatting gebaseerd op de inhoud van het naar aanleiding van betrokkenes aanvraag opgemaakte sociaal rapport en op het rapport van een gehouden medisch onderzoek door de arts van de Pensioen- en Uitkeringsraad, waarin met betrekking tot het dagelijks functioneren van betrokkene is genoteerd dat er geen hulp in de huishouding is en dat de vrouw van betrokkene alle huishoudelijke taken verricht. Namens betrokkene is deze opvatting van de Raadskamer bestreden. Daartoe is allereerst aangevoerd dat de vermelding in het rapport van de arts niet is gebaseerd op stellige verklaringen van betrokkene en zijn bij het onderzoek aanwezige echtgenote. Omdat er niet letterlijk naar is gevraagd, heeft betrokkene ook niet uitdrukkelijk verklaard dat er wel hulp was. Voorts is van de zijde van betrokkene betoogd dat er vanaf 1993 hulp in de huishouding aanwezig is geweest. De laatste hulp heeft bij betrokkene vanaf 2002 gewerkt, maar weigerde hierover een verklaring op te stellen. Namens betrokkene zijn ter bevestiging hiervan verklaringen ingestuurd van zijn echtgenote en van zijn schoonzuster. Deze laatste heeft in haar verklaring voorts weergegeven dat zij regelmatig bij haar zuster komt en daarom kan bevestigen dat er iedere week hulp aanwezig is geweest. De CRvB heeft geen aanleiding aan de juistheid van deze verklaringen te twijfelen. In de verklaring van de schoonzuster van betrokkene kan de CRvB voldoende bevestiging vinden voor de aanwezigheid van hulp in de huishouding ten tijde hier van belang. Tegen deze achtergrond kan de CRvB aan hetgeen is vermeld in het rapport van de arts met betrekking tot huishoudelijke hulp geen doorslaggevende betekenis toekennen. Naar het oordeel van de CRvB was er voor de Raadskamer gezien het vorenstaande onvoldoende grond om af te wijken van haar hiervoor weergegeven bestendige beleid tot betaling van toegekende huishoudelijke hulp over te gaan zonder dat bewijs wordt gevraagd van daadwerkelijk gemaakte kosten. Juist de

omstandigheid dat bij huishoudelijke hulp dergelijk bewijs vaak moeilijk is te leveren, was voor de Raadskamer aanleiding tot het vormen van haar beleid op dit punt.

CRvB d.d. 29-5-2008, 07/2698 Wubo, gegrond

Ontvankelijkheid (art 1:3 Awb)

De CRvB is van oordeel dat het verkrijgen van een juiste en inzichtelijke berekening van een uitkering voldoende belang oplevert om tegen een onjuiste berekening bezwaar te maken. De omstandigheid dat ook na correcte berekening de uitkering niet tot uitbetaling komt, doet dit belang niet teniet. Nu dezelfde onjuistheid eveneens in de voorlopige berekening van de betrokkene toekomstige uitkering is opgetreden, heeft betrokkene naar het oordeel van de CRvB ook hiertegen terecht bezwaar gemaakt. De omstandigheid dat nog slechts sprake is van een voorlopige berekening ontnemt niet het besluitkarakter aan dit onderdeel van de berekeningsbeslissing.

CRvB d.d. 28-4-2008, 03/4567 Wubo+07/1559 Wubo+07/4280 Wubo+07/6114 Wubo en 02/2000 Wubo+07/4178 Wubo, gegrond

Schadevergoeding naar aanleiding van overschrijding redelijke termijn (art. 6 EVRM)

In geding is of betrokkenen schade hebben geleden als gevolg van de lange duur van de besluitvorming door de Raadskamer. Betrokkene A heeft aangevoerd dat hij zijn huisarts heeft moeten raadplegen vanwege slapeloze nachten en onregelmatige bloeddruk. Betrokkene B heeft aangegeven dat zij zich door die jarenlange procedure onder doktersbehandeling heeft moeten stellen en dat zij kalmerende medicijnen heeft moeten gebruiken. De CRvB heeft de standpunten van betrokkenen opgevat als een verzoek om schadevergoeding in verband met overschrijding van de redelijke termijn in de zin van artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Onder verwijzing naar het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 19 april 2007, Vilho Eskelinen en anderen tegen Finland, nr. 63235/00, LJM BA6626 en JB 2007, 98, is de CRvB van oordeel dat betrokkenen een beroep op artikel 6 EVRM wegens een mogelijke overschrijding van de redelijke termijn niet kan worden ontzegd. Volgens vaste jurisprudentie vangt de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 EVRM aan op het moment dat er - op zijn minst - een standpunt van een bestuursorgaan ligt waarvan duidelijk is dat de betrokkene dit wil aanvechten. Zoals de CRvB eerder heeft overwogen in zijn uitspraak van 4 november 2005, LJM AU5643, ligt dit moment doorgaans op het tijdstip waarop een bezwaarschrift wordt ingediend tegen het primaire besluit of tegen het uitblijven daarvan. De CRvB ziet geen aanleiding in het onderhavige geval van dit uitgangspunt af te wijken. De redelijke termijn is derhalve gaan lopen op het moment waarop betrokkenen bezwaarschriften hebben ingediend tegen de primaire besluiten van 28 december 2000, te weten op 2 februari 2001. Vanaf laatstgenoemde datum tot aan de datum van deze uitspraak zijn 7 jaar en ruim 2 maanden verstreken. Gelet op de jurisprudentie (CRvB 8 december 2004, LJM AR7273) moet dit als een overschrijding van die termijn worden aangemerkt. Daarbij is in aanmerking genomen dat in de complexiteit van de zaak zelf slechts deels een rechtvaardiging voor de lange duur van de procedure kan worden gevonden. De grief van betrokkene over de lange duur

van de procedure richt zich uitsluitend tegen het aandeel van de Raadskamer in de overschrijding. De CRvB stelt vast dat van de totale termijn ruim 21 maanden is toe te rekenen aan de Raadskamer. Daarmee heeft de Raadskamer naar het oordeel van de CRvB een onaanvaardbaar lange termijn genomen om zijn besluitvorming over de bezwaren van betrokkene af te ronden. Op deze wijze is betrokkene ervan afgehouden om het in artikel 6 van het EVRM neergelegde recht op berechting binnen een redelijke termijn te effectueren. De CRvB acht aannemelijk dat als gevolg van de lange duur van de procedure betrokkenen daadwerkelijk spanning en frustratie hebben ondergaan. De CRvB acht om die reden termen aanwezig om het besluit van de Raadskamer van 28 december 2001 te vernietigen en de Pensioen- en Uitkeringsraad met toepassing van artikel 8:73 Awb te veroordelen tot vergoeding van de door betrokkenen geleden immateriële schade.

Uitgave

Pensioen- en Uitkeringsraad, juni 2009

Oplage

300 exemplaren

Vormgeving

Irene de Bruijn, Ellen Lock

Productie

Drukkerij Groen, Leiden

Correspondentieadres

Pensioen- en Uitkeringsraad
Postbus 9575, 2300 RB Leiden

Bezoekadres

Pensioen- en Uitkeringsraad
Kanaalpark 140, 2321 JV Leiden
Telefoon 071-535 65 00, fax 071-576 60 03
E-mail info@pur.nl, website www.pur.nl

